

William Voltz

KONTAKTY S NEZNÁMEM

Přeložila Michaela Škultéty

1.

Do důvěrně známých zvuků na velitelském můstku CRESTU IV se přimíchal tón, který způsobil, že všechny rozhovory utichly. Muži přerušili práci a rozhlédli se kolem.

Ačkoli posádka CRESTU IV hledala v galaxii M-87 stopy astronautických národů, přišlo náhlé ostré zabzučení zaměřovačích přístrojů zcela nečekaně.

Tady, čtyřicet tisíc světelných let od centra cizí galaxie, nikdo nepočítal s tím,

že by se podařilo navázat kontakt s cizinci, neboť hvězdy tu byly tak hustě jako ve středu domovské Mléčné dráhy.

Ticho na můstku trvalo jen pár vteřin, pak se ozvala změť hlasů a naléhavé povely nasvědčovaly tomu, že se muži z překvapení rychle vzpamatovali.

Atlan, sedící vedle Merlina Akrana u hlavního kontrolního pultu, se obrátil k Perrymu Rhodanovi.

„Zdá se, že nás potkal nečekaný úspěch," pravil Arkonidan.

„Ale stejně nevěřím tomu, že by se v téhle oblasti

plné tvrdého záření a energetických bouří mohl vyvinout inteligentní život. Ty impulsy nejspíš pocházejí z vesmírné lodi, která pronikla až sem."

„To se ukáže," odvětlí Rhodan.

Od smrti vědce Kydda Sylvestra uplynuly právě čtyři dny. Palubní hodiny ukazovaly 22:15,15. února 2436. CRESTIV •se vzdalovala od centrální oblasti kulovité galaxie v krátkých lineárních etapách, dlouhých čtyři až pět světelných let. Rhodan doufal, že v okrajových oblastech této hvězdokupy narazí na národy létající do kosmu, od nichž by Pozemšťané mohli

získat astronomické informace. Vědci na palubě CRESTU IV nepochybovali o tom, že se loď do kulovité galaxie dostala z hyperprostoru. Icho Tolot a Fancan Teik jednoznačně prohlásili, že se vlajková loď nachází v oblasti mračna Virgo. Halut'ané zakotvili svou loď na vrchní pólové kupoli CRESTU IV. Občas podnikali krátké lineární manévry, aby prozkoumali nejbližší okolí. Dimentranový pohon halutské lodi, s jehož pomocí by byl návrat do domovské galaxie možný, nešlo opravit.

Posádka CRESTU IV se už smířila s tím, že vzdálenost do domovské galaxie činí deset milionů parseků. Počáteční neklid utichl. Nikdo už nepožadoval, aby loď přistála na planetě podobné Zemi. Perry Rhodan však věděl, že stačí málo, a ten nápad se opět stane populárním.

První administrátor netrpělivě čekal na výsledky zaměření. Hyperradiogram nebyl dlouhý...

Trvalo tři minuty, než se na obrazovce objevila tvář majora Konitzkeho z radiolokační centrály.

„Nepodařilo se nám zaměřit vysílač, pane," oznámil krátce.

„Impuls byl sice neobvykle silný, ale příliš krátký. Doufáme, že se hyperradiogram bude ještě párkrát opakovat."

Rhodanovi se podařilo nedat najevo zklamání. Konitzki si výčitky nezasloužil.

Když ukončil spojení s radiolokační centrálou, ozval se z paluby halutské lodi Icho Tolot.

„Zachytili jste radiogram?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Rhodan. „Právě Jsem se kvůli tomu chtěl spojit s vámi, protože se nám nepodařilo zaměřit vysílač."

Z reproduktorů se ozval dunivý chechot.

„Naše přístroje jsou lepší," řekl Tolot. „Lokalizovali jsme vysílač s přesností plus mínus deset světelných let."

„Výtečně!" Rhodan se naklonil dopředu. „Dejte nám, prosím, data, abychom je mohli předat palubní pozitronice."

Tolot Pozemšťanům sdělil, že tajemný impuls přišel ze

vzdálenosti dvaceti tisíc světelných let. Vysílač musel ležet v Zeleném sektoru CRESTU IV.

Vzápětí naskočil hyperpřijímač CRESTU FV znovu. Impulsy tentokrát přicházely z jiného vysílače, který podle prvních výpočtů ležel pouze sto světelných let daleko. Jeho výkon však byl vysloveně slabý a po pěti minutách impulsy zcela utichly. Konitzkemu a jeho mužům to ale stačilo, aby polohu vysílače přesně určili. Impulsy přicházely ze vzdálenosti devadesáti tří světelných let, z vysílače ležícího v horním levém sektoru 3D.

„Vypadá to, jako by někdo nějakým slabým vysílačem odpovídal na první impuls," uvažoval Perry Rhodan. „Pochybuj, že vysílací energie stačí na překonání devatenácti tisíc světelných let. Ti, co vyslali první impuls, tedy sotva dostali odpověď."

Znovu se ozval Tolot. ' „Co máte v úmyslu, Perry Rhodane? Hledáme v této galaxii astronautické národy. Navrhují, abychom se vydali k jednomu z těch vysílačů."

„Přesně to mám v úmyslu," opáčil Rhodan. „Poletíme k bližší stanici. Doufám, že neleží na palubě lodi, která dávno před naším přiletem zmizí."

„Hodně štěstí při hledání!" volal Tolot.

„Budete se na něm s vaši' lodí podílet?"

„Ano," odpověděl Halut'an. „Vyhrazujeme si ale právo starat se o jiné věci, pokud by se to ukázalo jako správné."

Rhodan věděl, že nad oběma Halut'aný nemá výkonnou moc. Tolot a Teik udělají, co budou považovat za správné. Přesto představovali pro ztracence významnou pomoc.

2.

Třetí den hledání se CREST IV dostala do blízkosti obřího rudého slunce, které nemělo žádnou planetu. Reakce přístrojů však přesto nasvědčovala tomu, že se na oběžné dráze této hvězdy nachází velké množství kovu.

„Co si o tom myslíte, pane?" zeptal se interkomem major

Owe Konitzki.

„Pravděpodobně se jedná o gigantickou vesmírnou loď," mínil Atlan.

„To nelze vyloučit," přidal se k němu Rhodan. „Pak ale musí být na její palubě odpojené prakticky všechny energetické zdroje, protože nepřijímáme žádné impulsy."

„Budeme muset blíž," navrhl plukovník Akran.

„Ne tak rychle, kapitáne," zarazil ho Rhodan. „Musíme počítat s tím, že narazíme na malou flotilu, a nevíme, jestli nás přivítá jako přátele."

„Znovu se ozval Konitzki.

„Pane, navrhuji, abychom přizpůsobili kurs výchylce přístrojů a opatrně se přibližovali ke slunci," řekl.

„Souhlasím. Dávejte dobrý pozor, majore. Musíme co nejrychleji zjistit, co tam vlastně je. Nechci, abychom se chytli do pastí."

„Proč tedy tuto oblast neopustíme?" tázal se Atlan.

Rhodan svažil čelo.

„A to bys chtěl?"

Atlan chvíli přemýšlel.

„Řekl bych, že astronautických národů ještě najdeme. . . Proč tedy riskovat?"

„Teoreticky se nám může stát, že v průběhu několika desetiletí prohledáme tisícovky slunečních soustav, aniž bychom našli inteligentní život," namítl Rhodan. „Nesmíš zapomínat, že posádka CRESTU IV stárne. V zájmu těchto mužů se musíme chopit každé šance. Kromě toho. . ." Rhodan se odmlčel a zavrtěl hlavou.

„Kromě toho té zajímá, co se děje v Mléčné dráze," doplnil Atlan. „Bojíš se, že by se Impérium během tvé nepřítomnosti mohlo rozpadnout."

„Bojím," řekl Rhodan:

„Zvykl jsem si na osamělý život," prohlásil Atlan tiše.

„Dovedu si však představit, jak ti je. Přesto ti radím, buď opa-

trný."

„Když člověk prochází pouští, musí využít každíčkou kapku vody," tvrdil Rhodan. „Musí to udělat, i když mu hrozí, že spolu s ním se k napajedlu dostane divá zvěř."

Atlan se posměšně usmál.

„Tak se tedy vydejme k napajedlu," řekl, „a prohlédneme si dravce."

CREST IV se podobala létajícímu městu. Na místě, kde žije pět tisíc lidí, se sotva podaří skrýt před veřejností nějakou důležitou událost. Lidé už se postarají, aby se každá novinka rozšířila až překvapující rychlostí. A na palubě vlajkové lodi tomu nebylo jinak.

Rhodan cítil neklid, který se šířil lodí, když Merlin Akran opatrným lineárním manévrem zamířil k rudému slunci. Jako vždycky v takových případech zavládlo napětí mezi zasvěcenými v centrálach a nezasvěcenými ve strojovnách a místnostech pro mužstvo.

Rhodan by to byl mohl vyřešit jediným slovem vysvětlení, věděl však, že by jakýkoli poukaz na možnou existenci astronautického národa znovu rozdmýchal naději na brzký návrat domů. Nechtěl však dávat prostor nadějím, kterým by se snadno mohly stát pouhými iluzemi. Proto se rozhodl mlčet tak dlouho, dokud nebude jisté, co přístroje vlastně našly.

Zhruba dvacet hodin po prvním zaměření se na obrazovce objevil podivuhodný útvar.

„Zastavit lei!" zvolal Perry Rhodan, • Zatím ještě nebylo možné rozeznat podrobnosti, jisté však bylo, že kolem rudého slunce krouží obrovité kovové těleso.

„Budeme muset ještě blíž," ozval se Atlan. „Z téhle vzdálenosti se nedá zjistit, jestli před sebou máme svaz lodí nebo velkou vesmírnou stanici."

„V každém případě byly ty slabé radiogramy odtamtud," řekl Roi Danton, který už se několik hodin zdržoval na můstku. „To dokazuje, že máme co do činění s cizí inteligencí."

„Může se jednat o automatickou stanici," namítl John Marshall. Rhodan se spojil s halutskou lodí, která se nacházela tři tisíce kilometrů od CRESTU IV. Tolot se ozval okamžitě.

„Co si o celé věci myslíte, Tolote?" zeptal se Rhodan. „Dokážete z vaší lodi rozeznat podrobnosti?"

Halut'an odpověděl záporně. •: „Navrhuji, abychom se k tomu záhadnému tělesu přiblížili s CRESTEMIV," řekl Rhodan. „Vy zůstanete na místě, abyste mohli zakročit, kdybychom se dostali do nesnáží." í Chvíli bylo ticho.

„Můžeme to udělat obrácené," navrhl pak Tolot.

„Vždycky by se mělo střílet ze silnější zbraně," nadhodil Rhodan.

„Tak dobře," souhlasil Tolot váhavě. „Naše loď tu zůstane a bude připravená k palbě. Nedělejte žádné hlouposti. Máme i tak dost potíží."

Rhodan si vydechl. Ulevilo se mu, že Tolot akceptoval jeho návrh; Uklidňovalo ho, že mu Halut'ané budou krýt záda.

„Přejdeme do lineárního letu," přikázal plukovníku Akranovi. „Leťte tak dlouho, až bude mít Konitzki na obrazovce dokonalý obraz."

CREST IV znovu vyrazila a řítila se k rudému slunci a jeho podivnému satelitu.

Když vlajková loď opět přerušila lineární let, ukázaly se na obrazovce obrysy asi tří tisícovek lodí, rozdělených do deseti skupin a všemi možnými výběžky a konci svařených k.sobě. Někdo se zřejmě pokusil spojit tři tisíce lodí tak, aby se od sebe nemohly oddělit v důsledku gravitačních ani jiných vlivů. Mezi jednotlivými kupami lodí však přesto existovaly odstupy až tisíc kilometrů. Oběžná dráha všech skupin ale byla totožná.

„Fantastické," zamumlal Rhodan. „Celá flotila se tu zřejmě rozhodla obíhat slunce jako umělá planeta. Rád bych věděl, co přimělo posádky jednotlivých lodí k tomu, aby přerušily vlastní let a vytvořily tyhle skupiny."

„Nedostatek energie," tipoval Roi Danton. „Až na ty slabé

impulsy z hypervysílače jsme zatím neregistrovali žádný zdroj energie. A i vysílač po pěti minutách vypadl. Neměl ani dost energie na to, aby odpověděl na zprávu ze vzdálenosti devatenácti tisíc světelných let."

Rhodan se rozhodl promluvit přes interkom k posádce CRESTU IV a oznámit jim, co je vidět na obrazovkách na můstku. Tušil sice, že skoro všichni už byli informováni, ale nemohlo uškodit, když poukáže na to, že objev cizích lodí se nerovná brzkému návratu.

„Pravděpodobně jsme objevili vrakoviště lodí," řekl nakonec. „To je však jen

teorie, která teprve musí být potvrzena. Pro přítomnost těchto lodí mohou existovat stovky jiných vysvětlení. Jsme si jisti, že někdo, kdo je zhruba dvacet tisíc světelných let odsud, se pokusil s touto flotilou navázat spojení. Lodě už zřejmě nemají dost energie, protože jejich odpověď byla velice slabá a nemohla se dostat k cíli. Víme však, že na palubě musí být někdo, kdo vyslal odpověď. Pochopitelně se pokusíme spojit se s ním nebo s nimi. Proč se o to pokoušíme, je nasnadě. Potřebujeme astronomické podklady, abychom se stoprocentní jistotou mohli určit naši pozici a polohu naší domovské galaxie."

Rhodan vypnul interkom. Jediný pohled na obrazovku mu ukázal, že se ve vesmíru nic nezměnilo. Pochyboval, že válcovité lodi už odhalily přítomnost CRESTUIV a halutské lodi. Nedostatek energie znamenal také nedostatek možností lokalizace.

Rhodan se však nedopustil té chyby, že by tři tisíce mlčících lodí podcenil. Na jejich palubách mohly být rezervy, čekající na příhodný okamžik.

„Máme teď dvě možnosti," prohlásil Atlan. „Bud' budeme pokračovat v letu, nebo vyšleme jednoduchý radiogram, který neznámí snad zachytí a odpovědí na něj."

Rhodan mlčel. Intenzivně uvažoval. Měl zodpovědnost za pět

tisíc mužů, kteří se chtěli vrátit domů.

„Je tu ještě třetí možnost," řekl nakonec. „Vyšleme korvetu, jejíž posádka se v blízkosti lodí důkladně porozhlédne."

„Myslím, že je to dobrý nápad," souhlasil John Marshall. „Mohli bychom..."

Vtom se vedle něj materializoval Gucky. Pohlédl z Rhodana na Atlana a výhružně zdvihl pravou tlapku.

„Přišel jsem právě včas, abych zabránil neštěstí," vypísl. „Ras Čubaj a já pochopitelně skočíme na palubu těch lodí a prozkoumáme to tam."

„Pochopitelně to neuděláte," opáčil Rhodan.

„Cože?" Gucky si založil packy v bok. „K čemu jsme na palubě, když nás hýčkáte jako penzisty? Protestuji proti takovému zacházení!"

„Můžeš protestovat jak dlouho chceš," prohlásil Rhodan neoblomně. „Ras a ty zůstanete v záloze a v plné výzbroji na palubě CRESTU IV. Na palubě korvety bude pouze John Marshall, protože doufám, že se mu podaří zachytit myšlenkové impulsy neznámých."

Gucky dohopkal až k Rhodanovi.

„Já jsem taky telepat!" kvíkl. „Jestli půjde John, je jen spravedlivé, abych směl na palubu i já. Z toho věčného posedávání akorát ztloustnu a unavím se."

Rhodan už si myšobových námitek nevšímal. Chápal Guckyho zklamání, nejruznější události v galaxii M-87 ho však dostatečně varovaly. Naposledy mu tragický osud dr. Kydda Sylvestra dokázal, že může postupovat pouze s nejvyšší opatrností. Neuvážený skok Rase a Gucky

ho na palubu jedné z válcových lodí by mohl vést ke katastrofě. Později, až budou mít víc informací, budou snad ještě teleportěři moci svůj plán uskutečnit.

Rhodan znovu použil interkom a zavolal šéfa hangáru korvet, technického důstojníka Swendara Rietzela.

„Připravte vše potřebné pro vypuštění KC-21," přikázal.

Krátce poté se ozval hlavní matematik. „Dr. Josef Lieber odhadl stáří cizích lodí na tři sta let. Poukázal však na to, že pro získání konkrétnějších informací je nutné, aby se k nim CRESTIV více přiblížila.

Perry Rhodan se však už rozhodl. Nejprve vypustí KC-21 pod velením majora Čaje Kulua. Ostatní bude záležet na výsledku této operace.

„Tebe ty lodě velice zajímají, že?“ otázal se Atlan svého přítele.

„Ano,“ připustil Rhodan. „Jestliže se jejich konstruktérům někdy podařilo proniknout až do okrajových zón jejich galaxie, pak mají s největší pravděpodobností řadu snímků okolí M-87. Proto mě zajímají především kontrolní místnosti cizích lodí.“

„Obávám se, že takové snímky nám jasně ukáží, v jaké situaci se nacházíme,“ mínil Atlan.

Rhodan zdvihl obě paže. „Tvoje příští věta bude návrh, abychom zamířili k planetě podobné Zemi a kolonizovali ji,“ řekl tvrdě. „V žádném případě,“ bránil se Atlan.

„Jsem ovšem proti tomu, čemu vy Pozemšťané říkáte pštroší politika.“

„Ty nevěříš v návrat?“

Arkonidan zavřel oči. Před jeho vnitřním zrakem se objevil vesmír. Kdo se v tom nekonečnu ztratil, nemohl se nikdy vrátit. A přece ...

„Nevím, čemu mám věřit,“ řekl neobvykle stroze. „Jsem muž, který se zorientoval všude a ve všech časech. Vyrovnám se i s touto situací. Otázka je jen, jak na to budete dlouhodobě reagovat vy Pozemšťané.“

„To je naše starost,“ prohlásil Rhodan a odvrátil se.

Byly okamžiky, kdy bylo jeho přátelství k deset tisíc let starému Atlanovi vystaveno těžkým zkouškám. Snad tomu tak bylo proto, že Arkonidan v hloubi srdce zůstal samotářem.

Vzrušení, které zachvátilo Roscoa Poindextera, ještě vzrostlo, když do centrály K21 vstoupil major Čaj Kulu. S obličejem

zbrázděným jízvami, obrovitou postavou a ebenově černou pletí vypadal jako postava z hrdinských ság. Byl to svalnatý, klidný muž, jemuž předpovídali skvělou kariéru. Avšak Čaj kulu zůstane po celý život majorem, pokud CREST IV nenajde cestu zpět do domovské galaxie.

A já, pomyslel si Roscoe Poindexter hořce, zůstanu navždycky důstojnickým

čekatelem a tím pádem nevýznamnou figurkou v centrákách, místnostech pro mužstvo a strojovnách.

Roscoe Poindexter byl vysoký, hubený a ošklivý, ale mel celou řadu zvláštních schopností a vlastností, jež z něj činily užitečného člena posádky CRESTU IV.

Major Čaj Kulu prošel centrálou a usedl do velitelského křesla. Každé korvetě své flotily dal dodatečné vlastní jméno, takže K21 se jmenovala FORKEDTÓNGUE*, což bylo jméno stejně neobvyklé jako muž, který jí velel.

Druhý důstojník, který se zdržoval na palubě, byl poručík Mark Berliter. V centrále se kromě toho nacházelo několik vědců, kteří měli v blízkosti záhadných lodí učinit pozorování.

Mladý astronaut znal cíl KC-21 a při pomyšlení na svažené lodi ho mrazilo v zádech. Poindexter se velice zajímal o vše mýtické, ale měl tak bujnou fantazii, že si v myšlenkách vždy vymaloval nepředstavitelné hrůzy, ještě než vůbec k čemukoli došlo.

„Můžete odstartovat, majore!“ ozval se z reproduktorů Rietzelův jasný hlas. „A v pořádku se vraťte!“

„Díky.“ Čaj Kulu zbytečně neplýtl slovy. „Jdeme na to!“

Z jedné vteřiny na druhou se obraz na lokalizačních přístrojích změnil.

„Zajímavé, že?“

Rozeklaný jazyk

Poindexter sebou trhl. Vůbec si nevšiml, že k němu přistoupil mutant John Marshall, aby mohl sledovat obrazovky.

„A... ano,“ vykoktal. Pak se ale uklidnil a pokusil se usmát.

„Máme na palubě dobrou kombinaci. Vaše schopnosti a tyto citlivé přístroje nám pomohou zjistit vše, co potřebujeme.“

Zrudl, když si uvědomil, že Marshallovi nemusí být srovnání jeho mozku s přístrojem příjemné. Telepat se však tvářil přátelsky.

„Jste zvědavý, pane Poindextere?“

„Jistě!“ řekl Poindexter. „Až mě svědčí konečky prstů. Někdy si přeji, abych v takovém situacích dokázal zůstat klidný, tak jako major Kulu nebo vy.“

„Až to budete mít párkrát za sebou, uklidníte se, uvidíte,“ mínil Marshall. „Všechno je věc zvyku.“

Poindexter ukázal na obrazovku.

„Chcete tím říct, že už jste někdy viděl něco takového, pane? Tři tisíce vesmírných lodí spojených do deseti skupin?“

„To je ovšem neobvyklý pohled i pro mne,“ musel Marshall uznat.

Jak se K21 blížila k záhadným lodím, byly jejich obrysy na obrazovkách stále zřetelnější. Každý z válců byl sedm set metrů dlouhý a v průměru měl sto dvacet metrů. Každá loď měla na dlouhém trupu tři výklenky ve tvaru polokoule. Poindexter přepnul na detailní zobrazení a podařilo se mu získat pohled na zadní pohon.

„Podívejte se na tohle, pane!“ vyzval Čaje Kulu a.

„Vyhořelý,“ konstatoval.

Poindexter změnil obraz.

„Všude jsou zřetelné stopy rozpadu,“ oznamoval vzrušeně.

„Vidíte ty trhliny vedle hlavní výpusti?“

Šéf flotily jen přikývl. Zdálo se, že Pěny Rhodan měl pravdu, když se domníval, že narazili na vesmírné vrakoviště.

Ale proč, ptal se Poindexter v duchu se vzrůstajícím neklidem, proč by se pak někdo ze vzdálenosti dvaceti tisíc světlených let snažil s těmi loděmi spojit? A, to je ještě záhadnější, proč se někdo na jejich palubě pokoušel o odpověď?

"Na malé kontrolní obrazovce se náhle objevil nepatrný

světelný bod. Poindexter potlačil výkřik.

„Zdroj energie!“ vyhrkl, pracně se ovládaje. „Strašně slabý, takže jsme ho zjistili až teď. Znamená to, že na těch lodích ještě musí být život.“

Marshall se s přimhouřenýma očima zadíval na obrazovku.

„Minimální pravděpodobnost,“ řekl. „Nejspíš tam někde ještě běží nějaký agregát.“

Poindexter v duchu rozvíjel divoké teorie, aby je opět zavrhoval. Tajemství cizích lodí rozluští až tehdy, když se vydají na palubu. Čaj Kulu však měl striktní rozkaz neopouštět K-21 a v případě nebezpečí se okamžitě vrátit.

„Mám impulsy,“ prohlásil John Marshall náhle.

Důstojnický čekatel sebou trhl. Marshall vypadal nepřítomně. Zdálo se, že naslouchá zvukům, které nikdo jiný nemůže slyšet.

„Přicházejí z vraků?“ zeptal se poručík Berliter.

Marshall se několik minut míčky soustředil. Pak řekl:

„Myšlenky, které vnímám, jsou vysloveně primitivní. Odpovídají impulsům, jaké vysílají mozky zvířat.“

„Zvířata?“ opakoval Mark Berliter bezradně. „Zvířata neumějí obsluhovat hypervysílačky.“

„Zachytil jste jen ty primitivní impulsy, nebo i impulsy vyšších bytostí?“ zeptal se klidně Čaj Kulu. Marshall se nuceně usmál.

„Vypadá to, že na palubě těch lodí je několik milionů zvířat neznámého druhu,“ řekl. „V tom chaosu nízkých instinktů by impulsy pár inteligentních bytostí zcela zanikly.“

„Uvědomte si, co říkáte,“ doporučil mutantovi Kulu. „Hovořil jste o několika milionech zvířat. Není možné, že se pletete?“

Sám si odpověděl.

„Ne, omyl je pochopitelně vyloučen. Musíte chápat, že vaše údaje znějí neuvěřitelně.“

„Může se jednat o hodně malá zvířata,“ mínil Marshall.

„Můžete zjistit, co tam ty bytosti dělají?“ zajímal se jeden z vědců napjatě. „Vysvětlit instinkty cizích zvířat je těžké,“ řekl telepat. „Všechno, co zřetelně cítím, je jejich

nenadžranost. Ta zřejmě určuje celý jejich život."

„Možná jsou to degenerovaní potomci původních posádek," nadhodil Poindexter.

„To je nemožné," odporoval mu dr. Guaraldi, biolog. „Podle Liborových výpočtů je těm lodím tri sta let. Žádná forma života se za tu dobu nemohla přeměnit z národa astronautů v hladovou smečku."

„Ani tehdy, kdyby byla vystavena nám neznámému záření?" bránil důstojnického čekatela Čaj Kulu.

„Vím, kam míříte," odpověděl dr. Guaraldi. „Počet, který uvedl John Marshall, však dává důvod k domněnce, že se jedná o relativně malá zvířata. Válcové lodě však byly postaveny pro bytosti, jejichž výška zhruba odpovídá lidské. A takové bytosti se za tři sta let nemohly proměnit v malá zvířata."

FORKED TONGUE teď proletí mezi dvěma skupinami lodí. Na obrazovkách nasvědčovalo deset nepatrných bodů přítomnosti stejného množství energetických zdrojů. V každé skupině byla loď, jejíž zařízení ještě fungovalo. Poindexter z toho usuzoval, že právě tam se zdržují inteligentní cizinci pokud vůbec existují. Bylo možné, že hyperradiogram odeslala automatika.

Poindexter si lámal hlavu, jak vysvětlit přítomnost několika milionů zvířat na palubách tajuplných lodí. Proč trpěli vlastníci válcových lodí ve své blízkosti tolik zvířet?

„Už máme dost snímků," prohlásil Čaj Kulu. „Vrátíme se, aby se všechna data mohla na palubě CRESTU IV vyhodnotit."

Poindexter protáhl zklamaně obličej. Rád by se byl vydal na palubu jedné z válcových lodí, Kulu se však držel Rhodanových příkazů. Důstojnický čekatel byl přesvědčený, že První administrátor dříve nebo později vydá rozkaz k prohledání vraků a doufal, že pak bude patřit k šťastlivcům, kteří se tam vydají.

Vtom se na hlavní obrazovce ukázal zvláštní útvar.

„Pane!" vykřikl Poindexter. „Podívejte se na to!"

Čaj Kulu, který chtěl zrychlit, si to rozmyslel a naklonil se k obrazovce. Za ním se shromáždili vědci.

Asi tři sta kilometrů od KC-21 se vesmírem vznášelo nejpodivuhodnější těleso, jaké kdy Poindexter viděl. Vypadalo jako kláda s kónickou přídí a zaoblenou zádí. V průměru mělo tři metry.

„Co je u všech planet, zas tohle?“ zamumlal mu kdosi za zády. V přední části záhadného tělesa bylo možné rozeznat několik čtverců, které mohly být identické se zasklenými okny. Na zádi Poindexter spatřil trychtýřovitý útvar, jež se podobal pohyblivé impulsní trysce. Tryska však nefungovala. Mladý astronaut mimoděk zadržel dech, když si uvědomil, jak bytosti, jež se v létajícím

objektu musely nacházet, překonávaly tisíce kilometrů mezi dvěma skupinami lodí.

Na povrchu klády byly ve stejnoměrných rozestupech umístěny tři otáčivé kovové konstrukce, každá dva metry vysoká, nesoucí stříbrně zářící balony o průměru deset metrů.

Když muži v centrále kládu nějakou dobu pozorovali, zjistili, že v kovovém vnějším obalu každého balonu je pevně zabudovaná tryska. Její směr mohl být změněn pouze tehdy, když se pohnul příslušný kovový podstavec. Cizí bytosti tak mohly provádět určité korekce kursu.

„Z trysek balonů proudí nějaký plyn,“ konstatoval Čaj Kulu.

„Plyn?“ opakoval Berliter. „Proč ho v tryskách nezažehnou?“

„Zřejmě se zažehnutí vzdali záměrně, aby tak dosáhli vyšší nárazové síly v důsledku extrémně řízené expanze,“ mínil Čaj Kulu.

„To snad nemyslíte vážné,“ ozval se jeden vědec. „Proč by se měli vzdát zážehu?“

„Vysvětlení může být celá řada. Buď je ten plyn nehořlavý nebo ho nelze zapálit bez nebezpečí exploze pro celé těleso.“

„To by ale znamenalo, že...“ začal Berliter Šokované.

Čaj Kulu zachmuřeně přikývl. „Řeknu vám, co to znamená.

Pohánějí tu kládu kupředu tak, že nechávají z trysek proudit plyn, a stačí jim to. Přitom dochází k nepatrnému zpětnému rázu.

Korekce kursu se provádějí pomocí těch otáčivých konstrukcí." „Ted' letí rychlostí dvacet kilometrů za hodinu," řekl Poindexter.

„Což by znamenalo, že dostat se z jedné skupiny lodí na druhou jim trvá neuvěřitelně dlouho," pokračoval Berliter.

„Přesně tak," souhlasil velitel.

Poindexter stále ještě zíral na obrazovku. Chtě nechtě musel obdivovat bytosti, které tímto způsobem vyřešily problém nedostatku energie. Podniknout takový let vyžadovalo pořádnou rozhodnost! Tisíc kilometrů mezi jednotlivými skupinami lodí se rovnalo takřka nekonečnu.

„Mám pro vás novinku," ozval se John Marshall. „Na palubě klády jsou aktivní a vysoce inteligentní bytosti. Cestují takhle mezi skupinami lodí."

„Já už vůbec ničemu nerozumím," povzdechl si poručík Mark Berliter.

Vyslovil jen to, co si mysleli všichni na palubě KC-21.

„Vrátíme se," rozhodl major Kulu.

3.

Perry Rhodan narovnal trojrozměrný obrázek, který ležel před ním na stole. Ukazoval třicet metrů dlouhou kládu, která jako by visela na třech stříbrných balonech. V pozadí bylo vidět několik válcových lodí, navzájem spojených na nej-neuvěřitelnějších místech.

Rhodan vstal.

„Vy tedy tvrdíte, že tahle kláda je nefunkční člun, který je poháněný pomocí otáčivých podstavců a balonů naplněných plynem?" zeptal se Čaje Kulua.

„Zdá se, že je to jediná logická odpověď, pane," odpověděl šéf Třetí flotily.

„Obrázky dávají majorovi za pravdu," vmísil se Roi Danton. „Vzhledem k technicky perfektní válcové lodi je způsob pohonu člunu vsutku pravěký. Přesto působí imponujícím dojmem, protože tak smělou ideu mohl uskutečnit pouze vynálezecký duch/'

„Příliš plýtváte chválou," napomenul ho Atlan. „Kdo ví, třeba chválíte nepřítele."

„I od nepřítele se můžete naučit moudrosti," opáčil Danton'se smíchem. „To jsem neřekl já, ale Aristofanes."

„To sem teď nepatří," zavrčel Rhodan. „Musíme se rozhodnout. I když KC-21 prolétala mezi loděmi a udělala řadu snímků, nebyla napadena. To nám dokazuje, že neznámí buď nedokáží proti cizím lodím nic podniknout, nebo se toho dobrovolně vzdali. Pravděpodobně korvetu ani nezaměřili."

„V tom případě nejsou válcové lodě to, co hledáme," vypísl Gucky. „Potřebujeme pomoc, ale oni jsou v situaci, která taky není zrovna záviděníhodná."

„Přesto mohou mít cenné informace," namítl plukovník Akran; „Marshall zjistil impulsy vysoce inteligentních bytostí," připomněl Rhodan. „Navázání kontaktu považuji za důležité. KC-21 se vydá na další let. A tentokrát budu na palubě."

„Vím, co máš v úmyslu," řekl Atlan. „Chceš na palubu jedné z lodí."

„Správně," přiznal Rhodan.

„Doprovodím tě," oznámil Arkonidan.

„Někdo tu musí zůstat, aby v nouzi převzal velení nad pěti tisíci astronauty."

„Od toho je tu plukovník Akran."

„Víš moc dobře, co mám na mysli," povzdechl si Rhodan. „Nejde jen o řízení lodi a odpovídající rozkazy. Pět tisíc mužů ztracených v cizí galaxii se musí dostat zpátky domů,"

Allanovo mlčení bylo výmluvnější než slova. Akceptoval Rhodanovy argumenty. První administrátor rozhodl, že John Marshall se znovu vydá na palubu KC-21 . K posádce měl

patřit i specialista USO Melbar Kasom. Roi Danton, Gucky a Ras Čubaj měli zůstat na CRESTU IV jako záloha.

„Buď opatrný, až půjdeš na palubu válcové lodi," kladl Atlan příteli na srdce. „Nevíme, jaká zvířata tam jsou."

„Budeme dobře vyzbrojení," uklidňoval Rhodan deset tisíc let starého Arkonidana.

Obraz byl stejný jako poprvé. FORKED TONGUE se opatrně blížil ke skupině asi tří set válcových lodí. Jednalo se o stejný svazek, ke kterému předtím minia vesmírná kláda. Musela zatím dosáhnout cíle, neboť na obrazovkách už nebyla vidět.

„Teď vypadá všechno opuštěně, pane," řekl Roscoe Poindexter. „Obrázky, které jsme přivezli, však dokazují, že jsme se nemýlili."

Rhodan přikývl a obrátil se k Marshallovi.

„Vím, co ode mě očekáváte," řekl mutant. „Teď však vnímám pouze impulsy zvířat. Myšlenkové proudy inteligentních bytostí v nich zanikají."

„To znamená, že létající kláda přistála a její posádka přešla na palubu jedné z lodí," uvažoval Rhodan. „Bude těžké ji najít. Možná budete mít větší štěstí, až se víc přiblížíme."

„Neustále se snažím zaměřit mentální impulsy cizinců," ujišťoval ho Marshall.

FORKED TONGUE byl šedesát kilometrů od nejbližší válcové lodi. Poindexter předpokládal, že je cizinci dávno zaregistrovali. Z vraků teď museli být vidět i bez kvalitních přístrojů. Poindexter přemýšlel, proč jsou neznámí tak klidní. Buď nemohli na KC-21 nijak zaútočit, nebo doufali, že nečinností přimějí cizí loď k odletu.

Napětí v centrále rostlo s každým kilometrem. Schovávají se, pomyslel si Poindexter. Vědí, jak jsou slabí.

Ale byli neznámí opravdu slabí?

Válcové lodi měly dobrou konstrukci. Vše, co Pozemšťané viděli, svědčilo o vysoké technické úrovni cizí civilizace. Poindexterovou největší obavou bylo, že by cizinci mohli

blufovat. Obával se, že na KC-21 z ničeho nic zaútočí.

„Emise energie?“ zeptal se Rhodan.

„I nadále nepatrná, pane,“ odvětil Poindexter. „Zdá se, že zdroj má pouze jedna z lodí.“

„Jeden by si mohl myslet, že přístrojům nevěříte, když tak slyší váš hlas,“ poznamenal Rhodan.

„Každý zdroj se dá vypnout, pane,“ nadhodil Poindexter.

„Vím, co máte na mysli,“ odpověděl První administrátor.

„Jsme ale připraveni na překvapení. Navíc máme v zádech CREST IV.“

To byla pro Poindexteru slabá útěcha, protože moc dobře věděl, že než vlnková loď zasáhne, mohou už být dávno mrtví. Přesto by s nikým na palubě CRESTU IV neměnil. Chtěl být za každou cenu při tom, až první Pozemšťané vstoupí na palubu válcových lodí.

Tvar válce nebyl u lodí cizích národů neobvyklý. Už na samém počátku pozemských kosmických letů se Pozemšťané setkali s bytostmi, které je používaly: s Galaktickými obchodníky, jimž se říkalo také Skokani. Lidé se stále znovu přesvědčovali o tom, že se ve vesmíru bez hranic vše opakuje.

„Mám zastavit, pane?“ otázal se Čaj Kulu.

„Poletíme dál,“ rozhodl Rhodan. „Vidíte tu loď vlevo od nás, co vyčnívá do prostoru?“

„Myslíte tu, co je ke skupině přivařena pouze předí?“

„Ano,“ řekl Rhodan. „Vypadá, že je ještě v dost dobrém stavu. Zastavte pět set metrů od ní.“

Poindexter polkl. Letět tak blízko považoval za lehkomyšlné. Ale šéfem tu byl Rhodan.

„Nu, Johne?“ obrátil se první administrátor na telepata.

„Nějaké novinky?“

„Zvířata na palubě musí být skutečné bestie,“ sdělil mu mutant napjatým hlasem. „Jestli se úplně nemýlím, mají značný nedostatek potravy. Jsou hladý napůl šílená.“

„Překvapuje mě, že vůbec najdou něco k jídlu,“ zahučel Melbar

Kasom. „Měla by přece být dávno mrtvá.“

Lod', již Rhodan zvolil jako cíl, byla už tak blízko, že Poindexter rozeznával zvláštní žilkování na jejím povrchu. Předpokládal, že se jedná o neznámé barvivo, které se uvolnilo v důsledku určitého chemického procesu. Zád' lodi trčela výhrůžně do vesmíru. Poindexterova nedůvěra narůstala, proč se nijak nebrání? Chtějí je vlákat do pastí? Nedovedl si představit, že bytosti, jež postavily tyto lodě, teď ustrašeně sedí někde v koutku a čekají, co se bude dít. Létající kláda dokazovala, že dovedli být dost aktivní.

KC-21 teď nehybně visela v prostoru.

„Zůstaňte na místě, majore,“ vyzval Rhodan Čaje Kulua. „Možná odsud budeme muset zmizet rychleji, než nám bude milé.“

„Co chcete dělat?“ zeptal se Marshall.

„Už jsem vám to řekl,“ opáčil Rhodan. „Opustím s několika muži FORKED TONGUE a pokusím se dostat na palubu tamté lodi.“

4.

Na Rhodanův rozkaz začala KC-21 vysílat. V hlavní výpusti čekal První administrátor s devatenácti dalšími muži na to, že cizinci na palubě válcových lodí na radiogramy nějak odpoví. Nic se však nestalo. Buď nedokázali neznámí astronauti radiogramy přijmout, nebo o kontakt s Pozemšťany prostě nestáli.

„Nemá to smysl,“ řekl Rhodan. „Vystoupíme. Zavřete si helmy. Dojde k vyrovnání tlaku.“

Z výpusti byl odčerpán dýchatelný vzduch, pak se otevřela vnější vrata. Poindexter vyhlédl do vesmíru. Část válcové lodi, na niž se chtěli dostat, byla osvětlena rudým sluncem, zbytek ležel ve tmě.

„Myslete na to, že chceme získat přátele,“ ozval se ve sluchátkách Rhodanův hlas. „Střílet můžete jen v případě

krajní nouze. Kasom a já půjdeme v čele. Johnne, cítíte teď impulsy inteligentních bytostí?"

„Ne, pane."

„Dobře. Vyrazíme. Poletíme ve skupinách po pěti mužích."

Roscoe Poindexter patřil do druhé skupiny. Letěl, jak ho to naučili ve vesmírné

akademii, paže těsně přitisknuté k tělu a nohy roztažené. Báł se, že mu bude Špatně, ale místo toho se cítil zcela volně a bezstarostně. Náhle byl plný vděčnosti, že něco takového smí zažít. Rhodan, Kasom, Marshall a ostatní muži před ním vypadali jako letící šípy. Ohlédl se. KC-21 byla ještě tak blízko, že zabírala skoro celé jeho zorné pole. První skupina 'mířila ke střední výpusti. Poindexter uvažoval, chce-li Rhodan do lodi proniknout násilím. Možná budou museí výpusť otevřít autogenem, aby se dostali dovnitř.

Rhodan a jeho čtyři průvodci dorazili k cíli.

„Vidíte to velké kolo?" zeptal se někdo.

„Ano," odpověděl Rhodan stručně.

„Bylo přivařeno dodatečně. Zřejmě slouží k otvírání výpusti z vesmíru."

„Což opět dokazuje, že v lodích už nemají žádné zdroje energie," řekl Rhodan. „Výpusť se musí otevírat mechanicky."

Rhodan vyčkal, dokud na místo nedorazili všichni muži.

„Dáme. nejdřív znamení klepáním," prohlásil. „Třeba je na palubě někdo, kdo nám otevře."

Vytáhl dezintegrátor a pažbou několikrát udeřil do výpusti. Po dvou minutách to zopakoval.

„Nic," řekl John Marshall zklamaně. „Necítím ani žádné impulsy vyšších bytostí."

Rhodan zamířil ke kolu a uchopil je oběma rukama.

„Nehýbe se," řekl pak. „Zkuste to vy, Kasome."

Muži udělali dva a půl metru vysokému Ertrusanovi místo. Věděli, že pokud se jemu nepodaří kolem pohnout, nemusí se už nikdo z nich snažit.

„Jde to snadno," zvolal spokojeně obr. „Pozor, pane."

Vrata výpusti se otevřela. Rhodan zavolal na KC-21.

„Jdeme teď dovnitř, majore Kulu. Zatím nedošlo k žádným incidentům."

„Tady je rovněž vše v pořádku, pane."

Vevnitř nebylo světlo, ale muži zapnuli přilbové reflektory. Poindexter viděl, že neznámí všude upevnili kliky a páky, které převzaly funkci elektronických a pozitronických relé. Kasom otočil dalším kolem a kovová stěna, dělící komory výpusti od ostatní lidí, se rozestoupila. Před nimi ležela opuštěná chodba.

„Počkejte, pane," zvolal náhle jeden vědec s přenosným přístrojem v ruce. „Udělal jsem krátkou analýzu vzduchu v téhle lodi. Jedná se o směs vodíku a kyslíku. Je to dost vznětlivé!"

„Třaskavý plyn!" ozval se někdo.

„Ano," souhlasil vědec. „Nedělejte nic, při čem by mohly vzniknout jiskry. V žádném případě nelze střílet z termozbraní. Kdyby došlo k boji, je nutné použít paralyzátory."

„Stavitelé válcových lodí mají zřejmě v oblibě nebezpečný život," uvažoval Rhodan. „Cestují vesmírem v létajících kládách a dýchají třaskavý plyn."

Vydali se sešlou chodbou. Poindexter se držel těsně při zdi. Zdálo se mu, že se tu vyřádila skupina šílenců.

„Tohle zpuštění není známkou přirozeného rozpadu," všiml si i Rhodan, „Zřejmě tu došlo k bojům."

„A kde jsou zvířata, o nichž mluvil Marshall?" napadlo mladého technika.

„Hlouběji v lodi," odpověděl telepat. „Jasně je cítím."

Poindexter se zastavil a dotkl se kusu kabelu, visícího ze stropu. Náhle ho něco napadlo.

„Pane!" zvolal. „Našel jsem něco, co by si měli prohlédnout vědci."

Rhodan k němu přistoupil se dvěma muži.

„Ten kabel," prohlásil mladý důstojnický čekatel. „Vypadá

jako... jako okousaný."

„Okousaný," opakoval Rhodan zamyšleně. „Marshalle, řekněte nám, cítíte, jestli ta zvířata mají velký hlad?"

„To mají, pane. Ale tady jsou poškozená umělohmotná opouzdrnění a tak. Nedovedu si představit, že by nějaké zvíře mělo chuť zrovna na tohle." Oba vědci zkoumali kabel. „Tohle nejsou stopu zubů," ozval se jeden. „Spíš mi to připadá jako..." Odmlčel se.

„Mluvte!" vybídl ho Rhodan. „Okraje poškozených míst jsou zcela hladké. Vypadají jako vysekané." „To jsou všechno jen domněnky," řekl

Rhodan netrpělivě. „Jdeme dál. Snad hlouběji v lodi zjistíme, co se tu stalo."

Došli na křižovatku. Vedly odsud dvě chodby do nitra lodi. Nikde nesvítilo žádné světlo. Všechno vypadalo mrtvě a opuštěně.

„Půjdeme tudy!" ukázal Rhodan na jednu chodbu. „Doufám, že tudy se dostaneme nejrychleji na můstek."

„Proč se nerozdělíme?" navrhl kdosi. „Lod' bychom prohledali mnohem rychleji."

Rhodan nesouhlasil. „Zůstaneme pohromadě," řekl. „Dokud nevíme, oč tady jde, nesmíme se oslabovat."

Šli dál. Procházeli teď kolem vchodů do různých místností a hal. Všechny byly zavřené. Poindexter pohlédl na hodinky. Byli v lodi teprve pár minut. „Stát!" zvolal John Marshall. Muži se prudce zarazili. „V místnosti na levé straně chodby jsou zvířata," vysvětloval telepat. „Jasně je vnímám."

Poindexter upřel pohled na široké kovové dveře. Tep se mu zrychlil.

„Uděláme půlkruh kolem vchodu!" nařídil Rhodan. „Každý si připraví paralyzátor. Kasome, zkusíme spolu otevřít ty dveře. Budeme-li napadeni, musíme je hned zase zavřít."

Obrovitý Ertrusan bez problémů rozevřel kovovou bránu. Tmavou místnost ozářilo světlo dvaceti reflektorů. Poindexter

nedokázal potlačit výkřik. Po podleze se plazily tisíce tvorů velkých jako lidská dlaň. Zdálo se, že jsou všude. Lezli po sobě. Pozemšťanů si ale nevšímali.

„Co je to?“ vyjekl Kasom.

Poindexter mimoděk popošel ke dveřím. Několik podivných stvoření se trochu přiblížilo. Vypadala jako velké dubové listy. Těla se jim stříbřitě leskla. Z hlavy jim vyrůstala tři chapadla zakončená přísavkami.

Teprve teď si Poindexter uvědomil, jaký dělají hluk. Zvířata vyřážela podivné zvuky znějící jako „vruun“.

Několik jich vylezlo na chodbu.

„Vruun! Vruun! Vruun!“ dělala bez přestání.

„Zavřete dveře, Kasome!“ nařídil Rhodan/

Poindexter se díval, jak uprchlíci ovíjejí chapadly kabely.

„Budeme jim říkat vruunové,“ rozhodl Rhodan. „Myslím, že se dají přirovnat ke krysám.“

„Ale čím se živí?“ zeptal se někdo.

Rhodan ukázal na vruuna, který ohlodával kabel.

„Zřejmě izolací,“ řekl. „Myslím, že ty škody, co jsme viděli v první chodbě, způsobili právě oni. Zřejmě kdysi představovali úklidovou četú a měli za úkol likvidovat odpady. Když konstruktéři lodí zmizeli nebo byli zdecimováni, převzali vruunové „vládu“. Jsou ale odsouzeni k vymření, protože je jen otázka času, kdy už nenajdou žádnou potravu.“

Poindexter na zvířátka fascinovaně zíral. Náhle si všiml, jak se jeden vruun uprostřed těla zničehonic zúžil. Podle výkřiků poznal, že to neušlo ani ostatním. Vruunovo tělo se stále zužovalo. Vypadal jako sešněrovaný.

Poindexter tušil co teď přijde. Vruun se rozpadl na dvě poloviny. Kapala z něj čirá tekutina, z níž se stala želatinová koule.

„Rozmnožují se dělením,“ řekl Rhodan. „Dávejte pozor na tu kouli.“

Koule začala syčet.

„Vypouští vodík a kyslík," řekl jeden vědec nevěřicně, „když se přiblížil s malým přístrojem. „Odtud tedy pochází plynová směs v lodi!"

Oba právě vzniklí vruunové se okamžitě začali shánět po něčem k jídlu. Rhodan nakopl želatinovou kouli a ta se odkutálela.

„Bude ještě chvíli trvat, než vydá všechn svůj obsah," řekl. „Vířné toho teď spoustu o vruunech, ale pořád ještě nic o majitelích lodí. Půjďme dál. Snad najdeme strojovnu nebo tak něco."

Poindexterovi vrtalo hlavou, kde mohou být ty bytosti, které cestují mezi skupinami lodí v létající kládě. A kam zmizeli majitelé lodí? Vymřeli nebo prostě odletěli v několika lodích a nechali na místě jen malé hlídkové komando?

Došli k velké hale a Kasom otevřel dveře.

„Tahle místnost je opuštěná," řekl Marshall. „Vnímám jen pár vruunů."

„Domnívám se, že jde o velitelský můstek," řekl Rhodan.

„Všechno nasvědčuje tomu, že odsud byla loď dříve řízena."

Melbar Kasom chodil podél stěn a prohlížel si podivné přístroje a kontrolní pulty.

„Všechno se to zdá být úplně cizí," prohlásil.

Dva technici zjistili, že loď měla lineární pohon kompaktní konstrukce. Konvertory vyčnívaly půl metru do místnosti a chránilo je kopulovité obložení.

Poindexter objevil vchod do malé radiokabiny. Dveře byly dřevé jako cedník. Na podleze ležely zbytky radiostanic. Obrazovky na něj zíraly jako slepé oči.

„Z téhle lodí se vysílat nemohlo," řekl.

Vtom se ozval major Čaj Kulu z KC-21.

„Mám důležitou zprávu, pane," sdělil Rhodanovi. „K vaší lodi se blíží létající kláda."

„Kdy bude u cíle?" tázal se Rhodan.

„Odhadujeme, že asi za půl hodiny," řekl major. „Zaměřili

jsme ji až teď, protože se až dosud zřejmě pohybovala uvnitř skupiny. Musí letět z jiné lodi, jinak bychom o ní věděli už dávno."

„Stáhněte se!" přikázal Rhodan.

„Pane?"

„Stáhněte se, aby neviděli korvetu. Do klády se nevejde moc mužů. V nejhorším případě je vyřídíme sami. V každém případě se chci pokusit o navázání přátelského kontaktu."

„Rozuměl jsem, pane," potvrdil major Kulu a ukončil spojení.

„Musíme zpět k výpusti," nařídil Perry Rhodan. „Chci být u toho, až neznámí dorazí."

5.

Perry Rhodan stál připravený v blízkosti hlavní výpusti válcové lodi. Příslušníci výsadkového komanda se ukryli v nej-různějších koutech a opuštěných místnostech.

Roscoe Poindexter se tiskl ke stěně jen pár kroků od Rhodana a pozoroval výpušť. V pravé ruce svíral paralyzátor. Vedle Rhodana byl připravený záznamník myšlenek. Za pasem měl První administrátor translátor.

„Vypněte přilbové reflektory," poručil. „Johne, řekněte mi, až budou neznámí v komoře výpusti."

„Už je vnímám," odpověděl mutant. „Jsou to vysoce inteligentní bytosti, pane."

„Farcette, zapněte infrazaměřovač," přikázal Rhodan.

Poindexter změnil polohu, aby lépe viděl na obrazovku malého přístroje.

„Už jsou tady, pane," oznámil Marshall. „Člun připevnili venku."

Na obrazovce přenosného přístroje se objevilo pět nejasných postav. Byly vysoké asi dva metry a zřejmě měly víc končetin. Na sotva patrném krku seděla kulatá hlava.

Vnitřní vrata výpusti se otevřela. Poindexter mimoděk zadržel dech.

„Všichni zůstanou na svých místech," řekl Rhodan klidně. Neznámé bytosti měly baterky, v jejichž světle mohl Poindexter rozeznat více podrobností. Pohybovaly se vzpřímeně na dvou krátkých nohách. Zhruba uprostřed těla byl další pár nohou, které však zřejmě neplnily žádnou funkci. Kromě dvou hlavních paží měly ještě dvě vysoce pohyblivé paže se sedmi prsty, vyrůstající přímo z krku. Byly oblečeny v přiléhavých světlehnědých kombinézách z flexibilního materiálu.

Cizinci zjevně nevěděli o přítomnosti někoho dalšího. Nezřetelně spolu hovořili a slova doprovázeli pohybem kratších rukou.

Pak si sundali helmy.

Majitelé válcové lodi měli široká ústa s tlustými rty. Vlasy nebo uši nebyly vidět. Zato měl každý z nich čtyři oči, seřazené v půlkruhu od spánku ke spánku.

„Zdá se, že netuší, že jsme na palubě," ozval se První administrátor. „Rád bych věděl, proč létají z lodě na loď. Na palubě tohoto vraku není nic ke kontrole."

Cizinci zmizeli ve stejné chodbě jako předtím Pozemšťané, když hledali centrálu.

„Johne, vy a Poindexter půjdete se mnou," vyzval je Rhodan. „Ostatní tu zůstanou. Jsem si jistý, že se brzy vrátí, takže nemá smysl, abychom za nimi běželi všichni. Nejdříve chci zjistit, proč sem přišli."

John Marshall Vystoupil z úkrytu. Rhodan mávl na Poindexteru. Opatrně se blížili k hlavní chodbě. Poindexterovi z rozčilení vyschlo v ústech. Držel se těsně u stěny.

„Pozor, mají zbraně!" zasyčel Marshall.

„Musíme blíž," ozval se Rhodan. „Chci vědět, co mají v úmyslu."

Neznámí se snažili otevřít jedny dveře. Pak Poindexter zaslechl charakteristické zvuky vruunů.

„Útočí na ne," vysvětloval Marshall šeptem. „Střílejí je po

stovkách a pak je sbírají."

Jeden z astronautů vyšel ven a hodil postřílené vruuny do připravené nádoby. Seshíral i želatinové koule, vzniklé při dělení vruunů.

„Mají šokové zbraně," všiml si Rhodan. „Moc dobře vědí, že termozbraně tu použít nesmějí. Můžeme se stáhnout. Víme už, proč jsou tady. Nádoby budou mít brzy plné a budou je muset odnést do člunu. Nejspíš celou akci párkrát zopakují, než definitivně odletí."

Vrátili se k ostatním a Perry Rhodan vyprávěl vědcům, čeho se stali svědky.

„Možná jim vruunové slouží jako potrava," uvažoval jeden z mužů nahlas. „V každém případě je to zatím nejsmysluplnější vysvětlení."

„Existuje snadná cesta, jak zjistit pravdu," poznamenal Rhodan. „Zeptáme se jich. Jakmile vyprázdní své nádoby, spojím se s nimi."

„Buďte opatrný," varoval ho Marshall. „Váš individuální ochranný štít vás před

šokovou zbraní neochrání. A my máme jen paralyzátory, protože termozbraně jsou příliš nebezpečné."

Bytosti se objevily za půl hodiny. Každá nesla nádobu plnou mrtvých vruunů a želatinových koulí.

„John, zkuste navázat parapsychické spojení," požádal mutanta Rhodan.

„Už jsem to zkoušel," přiznal telepat. „Nemají žádné psívlátnosti."

Rhodan vystoupil z úkrytu.

„Pak jsem na řadě já," řekl. Se zdviženými pažemi se blížil k výpusti.

Neznámí byli tak zabraní do práce, že si ho všimli, až když byl skoro u nich. Prudce pustili nádoby a sáhli po zbraních. Rhodan s tím počítal. Zůstal stát a držel ruce nad hlavou. Jsou to

inteligentní bytosti, říkal si. Nezačnou bezmyšlenkovitě střílet. Přesto ho zamrazilo v zádech. Existovalo dost inteligentních bytostí s mentalitou, jež je nutila okamžitě zabít každého cizince.

Pro posádku létající klády to však naštěstí neplatilo. Začali se spolu dohadovat jakýmsi pronikavým jazykem. Zřejmě se radili, co podniknout.

Pomalů, protože věděl, že každý kvapný pohyb může být nebezpečný, nechal Rhodan paže klesnout. Usmál se, když viděl, že i neznámí sklonili zbraně. První krok byl učiněn.

Zblízka viděl, že cizinci mají tmavě hnědou pleť. V očích se jim nezrcadlily žádné pocity, ale to nemuselo nic znamenat.

Zatímco Rhodan uvažoval, co má udělat dál, zamířilo světlo z pěti reflektorů náhle na něco, co bylo za ním. Pomalu otočil hlavu.

Ozářen světlem stál uprostřed chodby Roscoe Poindexter. V pravé ruce držel paralyzátor.

„Chtěl jsem... chtěl jsem vám... krýt záda, pane..." zašeptal.

„Vy blázne," řekl Rhodan nezvučně. „Víte, co jste to udělal?"

Reflektory zhasly.

Hned nato začaly mluvit zbraně.

6.

Rosco Poindexter zaplavilo zoufalé vědomí, že se dopustil neodčinitelné chyby. A pak ho zasáhl výstřel ze šokové zbraně. Cítil, jak se mu paralyzující účinek šíří z pravého ramene do celého těla.

„Nestřílejte!" vykřikl Rhodan. „Každého, kdo použije zbraň, postavím před palubní soud. Stáhneme se zpět do chodby. Reflektory zůstanou zhasnuté."

Poindexter klesl k zemi. Cítil, jak ho někdo popadl za nohy a táhl pryč.

„Vlastně bych vás měl nechat ležet," zaburácel Melbar Kasom.

„Ale když vás necháme jít, nebudete mít možná už nikdy v

životě příležitost něco se naučit."

Poindexter neodpověděl, neboť věděl, že pro něj není omluvy.

„Můžete být rád, že jste ještě naživu!" pokračoval specialista USO. „Výstřel z šokové zbraně může být smrtící."

„Přál bych si, abych byl mrtvý," zamumlal Poindexter zoufale.

„V tom případě jste ještě větší blázen, než jsem si myslel," odvětil Kasom suše.

„Vždyť je to moje vina, že Rhodanův plán selhal!"

„A koho vlastně litujete víc, sebe nebo Rhodana?"

Poindexter mlčel. Po chvíli se Kasom zastavil.

„Tady jsou dveře," řekl. . Nakoukl dovnitř.

„Nikde nikdo. Nechám vás tu, než bude po všem."

Poindexter se neodvážil protestovat, i když se mu myšlenka, že tu zůstane sám a neschopen pohybu, vůbec nelíbila.

„Bojíte se?" zaburácel Kasom.

„Trochu," přiznal mladý čekatel. „Co teď chcete dělat?"

„Můžu pomáhat ostatním, jen když se •o vás nebudu muset v jednom kuse starat. Proto zůstanete tady. Nedělejte si starosti. Nezapomenu na vás."

Poindexter se pokusil pohnout paží.

„Co to vyvádíte?" napomenul ho Kasom. „Zůstaňte v klidu."

„Zapněte mi přilbový reflektor," poprosil ho Poindexter.

„Nechci tu zůstat potmě."

Kasom zaváhal, ale nakonec mu vyhověl. Pak za sebou zavřel dveře a mladý astronaut zůstal sám.

Chvilí ležel naprosto tiše a poslouchal. Neslyšel však nic kromě svého vlastního dechu a tlukotu vlastního srdce. Pak se náhle ozval tichý zvuk.

„Vruun! Vruun! Vruun!"

Poindexterovi se podařilo otočit hlavu.

Kulatým otvorem ve stěně lezly do místnosti tucty vruunů. Zatím pobíhali neklidně sem a tam, protože strach z muže na podlaze byl ještě větší než touha po žrádle. Ale to se mohlo rychle změnit.

Poindexter viděl, jak se vruunům vzrušením chvějí přísavky a vzpomatoval se z ochromení.

„Ohlaste se prosím!" zavolal do mikrofonu.

„Poindextere?" odpověděl okamžitě specialista USO. „Co chcete?"

„V místnosti, kde jste mě nechal, je asi sto vruunů." Poindexter se divil, že mu neselhal hlas. „A pořád jich přibývá. Lezou sem otvorem ve zdi."

„A to je všechno?"

„Ty potvory mají hlad," řekl Poindexter zoufale. „Za pár minut mě napadnou. Nemůžu se hýbat."

„Poindextere, tady je Rhodan," ozval se ve sluchátcích náhle První administrátor. „Kasom vám teď nemůže přijít na pomoc."

„Proč ne?" vydechl Poindexter zděšeně.

„Těch pět bytostí je momentálně přesně mezi vámi a námi. Budete muset ještě chvíli vydržet."

„Proboha, pane! Musíte mi pomoci. Ty malé nestvůry mě. . . ony mě. . ." Poindexter to nedokázal vyslovit.

„Zachovejte klid!" zvolal Rhodan. „Ještě není nic ztraceno. Pokusím se k vám s Kasomem nějak dostat."

„Pospěšte si, prosím!" žadonil Poindexter.

Bez ustání pozoroval vruuny. Několik z nich se k němu přiblížilo už na dva metry.

Rhodan sledoval obrazovku malého infrazaměřovače. Pět cizinců se pohybovalo podél stěn, tři zbylí prostředkem chodby. I když vypnuli reflektory, postupovali rychle kupředu. Rhodan cítil, jak je Kasom neklidný.

„Nikdy kolem nich neprojdeme, pane," řekl. „Jakmile se přiblížíme na pár metrů, vyřídí nás šokovými zbraněmi. Nemáme nic než paralyzátory, takže nemůžeme vyhrát."

Rhodan neodpověděl. Zoufale uvažoval, jak by mohli pomoci mladému Poindexterovi.

„Byla by tu jedna možnost," řekl pak. „Rozdělíme se a půjdeme dál různými směry. Možná tak cizince přimějeme, aby

se také rozdělili. Vy a já zůstaneme tam vzadu V jedné místnosti. Ostatní budou pokračovat a u nejbližší postranní chodby se rozdělí do dvou skupin. John, vnímáte vruuny v místnosti, kde se chceme ukrýt?"

„Ne," řekl telepat stručně.

„Musíme si pospíšet," rozhodl Rhodan. „Pojďte, Kasome. Ostatní půjdou dál."

Specialista USO ho následoval ke dveřím na druhé straně chodby. K Rhodanově úlevě se daly snadno otevřít.

„Doufejme, že naši pronásledovatelé projdou kolem a nenapadne je podívat se dovnitř," poznamenal.

Oba muži rozsvítili reflektory. Všude stály jakési stoly a na nich ležely součástky.

„Skladiště," řekl Rhodan. „Zdá se, že tady vruunové nebyli."

Zapnul infrazaměřovač. Cizinci už byli jen padesát metrů od nich. Kasom, nesoucí translátor a záznamník myšlenek, položil oba přístroje na zem, a přisunul ke dveřím jeden stůl.

„Pro případ, že by chtěli dovnitř," vysvětlil.

Najednou se jedna z postav na obrazovce zmenšila, pohybovala se teď pryč od ostatních.

„Co to má znamenat?" podivil se Kasom.

Rhodan si povzdechl.

„Řekl bych, že jde zpátky do výpusti, aby ji hlídal. Marshall nám řekl, že jsou velmi inteligentní. Napadlo je, že chceme obejít. Proto vyslali hlídku, abychom se nedostali ven z lodi."

„Jedna bytost není tak nebezpečná jako pět," mínil Kasom.

„To je sice pravda," souhlasil Rhodan, „jenže my jsme v nevýhodě, pokud jde o zbraně."

Minuly tři minuty, než se zbylí čtyři cizinci dostali na stejnou úroveň s Rho. daňovým a Kasomovým úkrytem. Jak Rhodan očekával, šli dál. Dal tedy Ertrusanovi znamení a on odsunul stůl ode dveří. Ještě chvíli Čekali, pak vzal Kasom ze země vybavení, a opustili místnost. Na chodbě bylo ticho.

„Už jdeme, Poindextere!" řekl Rhodan do mikrofону.

Ticho.

„Poindextere, proč neodpovídáte?" zeptal se zneklidnělý Rhodan. „Je ještě všechno v pořádku?"

„Jistěže ano, pane," ujistil ho důstojnický čekatel.

Jeho hlas prozrazoval, že lže. Rhodan zrychlil tempo. Každá prodleva mohla znamenat Poindexterův konec.

Všude kolem ležely želatinové kuličky, jež vznikaly dělením vruunu. S tichým syčením z nich unikal plyn.

K Poindexterově hlavě se přiblížila skupina sedmi vruunu. Nerozhodně pohupovali chapadly sem a tam.

Mohl by zavolat Kasoma a Rhodana a říct jim, že jeho situace je stále zoufalejší, ale k ničemu by mu to nebylo. Věděl, že se budou za každou cenu snažit k němu dostat. Kdyby je teď zavolal, jen by je nutil riskovat.

Něco se dotklo jeho pravé holínky.

Když otočil hlavu, spatřil, jak mu po lýtku lezou dva vruunové. Ostatní to vzali jako signál k dalšímu přiblížení.

Nechci umřít! pomyslel si Poindexter. Ne tak hrozným způsobem.

„Zmizte!" zařval.

„Vydržte, Poindextere!" To byl Rhodan. „Brzy jsme u vás."

„Pozdě," zasípěl Roscoe Poindexter.

Všude kolem se hemžili vruunové. Zdálo se, že definitivně ztratili strach z větší bytosti.

7.

Když major Čaj Kulu otočil hlavu, aby se podíval na obrazovky, napadlo ho, že tenhle pohyb udělal za poslední půl hodinu už nejméně padesátkrát. Pokaždé viděl totéž: u výpusti válcové lodi se vznášela opuštěná létající kláda..

Kulu uvažoval, proč jim První admi ?????

Jeden z vruunů se už odvážil tak daleko, že se téměř dotkl Poindexterových Jodrážek. Mladík potlačil výkřik. Vruulové ho teď úplně obklopovali. Z otvoru zdi proudili další a další.

Pokrývali už téměř celou podlahu.

„Vruun! Vruun! Vruun!"

Dělali strašný hluk. Poindexter se pokoušel odplazit pryč, ale tělo ho neposlouchalo. Kdyby se mu alespoň podařilo uchopit paralyzátor!

nistrátor nedává žádné zprávy. Rozpoutal se na palubě boj nebo se stalo něco jiného, co mužům z komanda bránilo spojit se s FORKED TONGUE?

Poručík Berliter si všiml, jak Čaj Kulu stále častěji zalétá pohledem k obrazovce.

„Pořád nic, pane," řekl. „Nelíbí se mi to."

Major Kulu mlčel.

„Možná," zkusil to Berliter znovu, „bychom měli uvědomit admirála Atlana, pane..."

„To není nutné," odmítl Kulu. „Ví stejně tak jako my, že není nic nového."

„Ale..." Berliter se odmlčel. „My musíme čekat na rozkazy, ať už jsou od Rhodana nebo od Atlana, pane," dodal pak.

„Ano," řekl Kulu.

Berliter povytáhl obočí. Než však stačil něco říct, zabzučel na KC-21 přijímač.

„Radiogram!" zvolal Berliter vzrušeně. „To bude Rhodan!"

Pak se však rozsvítila obrazovka a Berliter věděl, že je volají z CRESTUIV. Na obrazovce se objevil Atlan.

„Začínám si dělat starosti," řekl bez okolků. „Zd? se, že na palubě válcové lodi došlo k něčemu nemilému."

„Zatím loď neopustili ani muži z výsadkového komanda, ani cizinci," odpověděl Čaj Kulu. „Co navrhuje, abychom udělali, pane?"

„Počkejte ještě patnáct minut. Pokud se Rhodan do té doby neozve, zavolejte ho vy. Jestli neodpoví, leťte s korvetou k válcové lodi. Pronikněte dovnitř, museli to být, třeba násilím. Nezapomeňte se však předtím postarat, aby ta létající kláda nebyla schopná letu."

„Rozuměl jsem, pane.“

„Jestli proniknete do lodi a narazíte na nečekané potíže, okamžitě se stáhněte a dejte mi vědět. Pošlu vám Guckyho a Čubaje.“

Čaj Kulu potvrdil přijetí rozkazu.

„Konečně se bude něco dít,“ oddechl si Mark Berliter.

„Ještě si ale patnáct minut počkáme,“ dodal major Kulu.

Se zavřenýma očima čekal Poindexter na svůj konec.

Náhle se mu však zdálo, jako by hluk vydávaný vruuny ustával.

Otevřel oči a viděl, jak mrchožrouti utíkají. Někteří leželi bez hnutí na zemi. Byli mrtví.

„Rhodan!“ vydechl. Pohlédl ke dveřím a jeho úlevu vystřídala nová hrůza, když spatřil cizí vysokou postavu. Cizinec střílel po vruunech ze Šokové zbraně.

„Právě jsem zapnul infrazaměřovač,“ ozval se ze sluchátek Rhodanův hlas. „Cizinec je teď ve vaší bezprostřední blízkosti. Jakmile zmizí, pomůžeme vám.“

„Už mě nase, pane,“ odpověděl Poindexter. „Zahnal vruuny, právě když se na mě chtěli vrhnout.“

„Máte tedy jedinečnou šanci napravit svou chybu,“ řekl Rhodan. „Musíte se ho pokusit přesvědčit o našich přátelských úmyslech.“

„Nemám ani translátor ani záznamník myšlenek, pane,“ namítl Poindexter. „Navíc se skoro nemůžu hýbat. Nevím, jak bych byl platný.“

„Přijdu a přinesu potřebné vybavení,“ slíbil Rhodan.

„Ten chlapík po vás bude střílet, pane,“ varoval ho Poindexter.

„To musíme risknout. Zachránil vám život. Znamená to, že není bezcílý.“

Cizinec přestal střílet a zadíval se na Poindextera. Zdálo se, že neví, co by s ním měl udělat. Namířil zbraň na mladíkovu hrud'. Pozemšťan mimoděk zadržel dech. Lovec vruunů udělal gesto krátkou paží.

„Dává mi znamení, pane," řekl Poindexter. „Myslím, že chce, abych vstal." „Pokuste se ho zdržet, dokud nebudu u vás."

Poindexter se pomalu převálil. Cizinec pozorně sledoval jeho snahy. Znovu něco naznačil rukou.

„Jsem před vchodem," ozval se znovu Rhodan. „Mám připevněný záznamník myšlenek. Je zapnutý, takže váš zachránce může sledovat obrazové symboly." " „Co mám dělat, pane?" „Nějak mu naznačte, aby se podíval na dveře. Nechci, aby si myslel, že je přepaden zezadu. Jakmile se podívá na dveře, musíte mi to říct. Potom otevřu." Poindexter stiskl zuby. „Pořád drží zbraň, pane," upozornil Rhodana. „Střelí po vás, jakmile otevřete!"

„Ne, když bude mna můj příchod připravený. Upozorněte ho na dveře!"

„Dobře, pane," podřídil se Poindexter. „Zkusím to."

Kývl hlavou, ale cizinec nereagoval. Po několika pokusech se mu nakonec podařilo zvednout paži a ukázat na dveře. Cizinec zaváhal. Několik kroků ustoupil, takže Poindexter teď ležel mezi ním a dveřmi. Pořád ještě na mladíka mířil, ale oči měl upřené na dveře.

„Ted' je vhodná příležitost, pane," řekl Poindexter. „Ale já bych to na vašem místě neriskoval." Rhodan neodpověděl. Pak se dveře pomalu otevřely. Stál v nich Rhodan, přísavky záznamníku myšlenek měl upevněné na spáncích. Obrazovka malého přístroje ukazovala obrázek kulovité lodi. Poindexter pohlédl na lovce vruunů. Cizinec zvedl zbraň a namířil ji na Prvního administrátora. Vtom se na obrazovce přístroje objevila nová scéna. Pozemšťan a lovec vruunů k sobě přistoupili a potřásli si rukama. Symbol byl jasný.

Nyní záleželo na neznámém, zda se rozhodne pro válku nebo pro mír.

John Marshall, který vedl skupinu osmi mužů, se prudce zastavil, když ve sluchátcích uslyšel vzrušený hlas.

„Pane Marshall! Tady je Roscoe Poindexter! Perry Rhodan

tady stojí tváří v tvář jednomu z těch cizinců a pokouší se ho přimět k jednání. Nesmíte se teď dopustit stejné chyby jako já. Držte se s ostatními zpátky, dokud se nepodaří navázat kontakt."

„Vy chytráku!" vyhrkl Marshall. „Do místnosti, kde jste, se hrnou ostatní lovci vruunů. Co tomu říkáte?"

„Melbar Kasom je nablízku, pane," odpověděl Poindexter.

„Kdyby byl Rhodan ohrožen, okamžitě zasáhne."

Marshall uvažoval. Kdyby lovci vruunů Rhodana zajali, ocitli by se Pozemšťané ve svízelné situaci.

Mutant se rozhodl svolat všechny muže výsadkového komanda a pomalu se přiblížit do výpusti. Navíc pošle radiogram na KC-21. Major Kulu musí být informován o stavu věcí. Také Atlan jistě napjatě Čeká na novinky.

Deset minut poté, co Atlan hovořil s majorem Kuluem, se mu šéf flotily znovu ozval.

„Právě jsem dostal zprávu od Johna Marshalla," začal. Sdělil Atlanovi všechny podrobnosti o událostech na palubě válcové lodi a opakoval Marshallovu zprávu o současné situaci.

„Něčeho takového jsem se bál," zamumlal Arkonidan.

„Rhodan se chce za každou cenu pokusit o mírovou dohodu s neznámými. Klidně přitom riskuje vlastní život."

„Marshall neví, co má dělat, pane," řekl Čaj Kulu. „Neví, jestli by neměl zasáhnout proti Rhodanovu plánu."

„Na to ať rychle zapomene," radil Atlan. „Dokud Perry Rhodan jedná, nesmí být rušen."

„Ale... my přece nevíme, jestli cizince jednání vůbec zajímá."

Atlan se usmál. Major měl samozřejmě pravdu. Ale on, Atlan, znal Perryho Rhodana už tak dlouho a věděl, co od něj může čekat.

„Pane," připomněl mu Čaj Kulu tiše, „John Marshall Čeká na odpověď." Atlan vstal.

„Ať udělá vše, co Rhodan přikáže," řekl. „Alespoň teď víme, že muži z komanda jsou stále ještě naživu."

Všiml si, že major váhá s ukončením spojení. Zdálo se, že není s Atlanovým rozhodnutím spokojený.

„To je vše, majore!“ prohlásil ostřeji, než měl v úmyslu. Obrazovka zhasla.

„To je vše, majore!“ opakoval za ním pisklavý hlásek. „Vážně je to všechno, Atlane?“

Arkonidan pohlédl na myšoba, který před ním stál doslova v plné polní. „Pro tuto chvíli ano,“ odpověděl. „Pche!“ vyprskl Gucky. „A až bude nejhůř, zas to bude samé: Gucky, udělej to a udělej ono! Pak se budu mocí přetrhout, abych napravil chyby jiných lidí.

Nejraděj bych šel do penze!“ Rošťácky se na Atlana usmál.

„Tak co, necháš mě, abych se teleportoval na palubu válcové lodi?“ „Ne.“

„Jenom trošku...” „Ne!“

„Všichni jste se proti mě spikli!“ vztekal se myšob. „Ale já si počkám, až mě budete zase potřebovat, a pak vám ukážu!“

krátkých paží. Diskuse trvala několik minut. Konečně se zdálo, že padlo rozhodnutí. První lovec vruunů ukázal nejprve na záznamník myšlenek, pak na své přátele. Rhodan okamžitě pochopil. Měl svou přednášku zopakovat.

Čtyři lovci vruunů vešli do místnosti a zavřeli za sebou dveře. Se zbraněmi v rukou obklopili Prvního administrátora.

Poindexter si uvědomil, že Kasom venku v chodbě už nemůže pozorovat, co se vevnitř děje.

„Tady je Poindexter,“ řekl tiše do mikrofону. „Myslím, že tentokrát máme Štěstí. Šéf je přiměl, aby se podívali na záznamník myšlenek. Myslím, že bude lepší, když teď nebude rušen.“

„Právě dorazil John Marshall s ostatními,“ odpověděl specialista USO. „Shromáždili jsme se v chodbě. Řekněte nám, kdyby bylo potřeba zasáhnout.“ „Dobře.“

Na displeji přístroje se objevily první obrazy. Lovci vruunů každý z nich doprovázeli živými komentáři. Rhodan a

Poindexter mlčeli. První administrátor se znovu pokusil jednoznačně vysvětlit, proč se on a jeho muži nacházejí na palubě. Podruhé ukázal, jak se CREST IV v průběhu bojů ocitla v cizí galaxii. Vyprávěl, jak Pozemšťané hledali inteligentní bytosti, které teď konečně našli.

Když byl s vyprávěním u konce, přistoupil k němu jeden z lovců vruunů a uchopil kabely záznamníku myšlenek.

Roscoe Poindexter odhadoval, že neznámý se už nejméně dvě minuty nepřetržitě dívá na záznamník myšlenek. Jestli je tak inteligentní, jak tvrdil Mars hal I, pak musel pochopit souvislost mezi pnsavkami na Rhodanových spáncích a přístrojem. Musel chápat, že to, co vidí na displeji, jsou Rhodanovy myšlenky.

Rhodan v obrazech vylíčil osud CRESTU IV. Vysvětlil, že Pozemšťané nehodlají v cizí galaxii zůstat. Pouze hledají pomoc, aby se mohli vrátit domů. Nechtě' vyvolávat konflikty s cizími národy.

Poindexter si oddechl, když cizinec konečně sklonil zbraň. Vtom se za Rhodanem objevili ostatní čtyři cizinci. Mířili na něj zbraněmi. Rhodan z Poindexterových pohledů pochopil, co se za ním děje, ale neotočil se.

První lovec vruunů se začal bavit se svými druhy. Jejich hlasy zněly ostře a pronikavě a byly doprovázeny pohyby

Bez váhání si je připevnil ke spánkům. Obrazovka se rozzářila. „Chce nám odpovědět," zašeptal Poindexter.

Rhodan přikývl. Obrazy začaly být zřetelnější.

„Johne, teď nás v žádném případě nesmíte rušit," řekl Rhodan.

„Co se tam u vás děje, pane?" ptal se telepat. „Jestli se nepletu, začaly být impulsy cizinců mnohem mírumilovnější."

„Správně," potvrdil Rhodan. „Poindexter a já si právě necháváme vyprávět zajímavý příběh."

8.

Jyll Ahnt Aymar byl jedním z tří set osmdesáti přeživších. Před

třemi sty lety pozemského Času obdrželi Skoarové od svého představeného, Skoarta, rozkaz, aby se vydali k rudému slunci a zaujali místo na jeho oběžné dráze. Skoarto jim neposkytl žádné vysvětlení, ale uvedl, že dostanou další rozkazy.

Roky plynuly, a žádné rozkazy nepřicházely. Skoarové čekali s psí oddaností. Byli jednopohlavní, a postupně začali degenerovat a vymírat. Přesto se ze všech sil snažili udržet alespoň část flotily v provozuschopném stavu.

Zatímco bylo Skoarů stále méně, jejich parazitů vruunů stále přibývalo. Byli nesmírně žraví a pomalu měnili lodě ve vraky.

Skoarové se nakonec rozhodli spojit lodě navzájem, aby získali co nejmenší operační oblast v boji proti vruunům a všeobecnému rozkladu. Nedokázali však zabránit rozpadu na několik skupin. Zpočátku pronásledovali vruuny nepřetržitě, ale stále více jich umíralo nebo ze zoufalství páchalo sebevraždu. Několik málo potomků se narodilo do prostředí všeobecného děsu.

Skoarové postupně přicházeli o zdroje energie. Po dvou stech letech už museli lovit vruuny jako potravu.

Pak jim vypověděly službu poslední zachovalé čluny. Třicet let nemohli létat z lodě na loď. Během té doby se vruunove přemnožili tak, že zničili celou flotilu.

Pak se konečně Skoarům podařilo vyrobit z kovové kůže vruunů obrovské balony, které naplnili želatinovými koulemi. Malou tryskou unikal plyn a propůjčoval tak balonům primitivní pohon. První Skoarové, kteří se odvážili přeletět balonem mezi jednotlivými skupinami lodí, zemřeli strašlivou smrtí. Několik balonů vybuchlo, jiné zmizely ve vesmíru nebo se zřítily do slunce.

Skoarové se však nevzdali. Nakonec se osvědčila konstrukce, již vyvinul Skoar jménem Brali Vaynt Ůllkjah a boj proti vruunům mohl začít znovu. Skoarové však brzy zjistili, že přišli pozdě. Z tří tisícovek lodí se až na několik výjimek staly bezcenné vraky. Pokusili se tedy uvést alespoň jednu

z nich do provozuschopného stavu. Ale ani to se jim nepodařilo.

Konečně, po třech stech letech, dorazil očekávaný radiogram od Skoarta. Zapomenutí vojáci se na něj pokusili odpovědět, avšak Jyll Ahnt Aymar pochyboval, že výkon jejich poslední vysílačky stačil na to; aby Skoarta informovali o osudu tří tisíc lodí.

9.

Jyll Ahnt Aymar si sundal přísavky z hlavy a opatrně je položil na přístroj. Pak o krok ustoupil. Ani on ani jeho průvodci nemluvili. Čekali na první krok Pozemšťanů.

Roscoe Poindexter nerozuměl všemu, co se jim Skoar pokusil vysvětlit, ale pochopil, že tyto bytosti potkal ještě smutnější osud než posádku CRESTU IV. Na tri sta let na ně zapomněli a když si konečně vzpomněli, nemohli už Skoarové rozkazu vyhovět.

„Myslím, že teď můžeme zavolat ostatní,“ rozhodl se Rhodan. Krátce vysvětlil, „co se dozvěděli od Jylla Ahnta Aymara. : „Musíme si ještě vysvětlit spoustu věcí,“ řekl nakonec. „Okamžitě ale nasadíme translátory, abychom se lépe dorozuměli.“

„Rádi bychom se ještě trochu porozhlédli po lodi,“ ozval se jeden technik. „Myslíte, že budou mít něco proti tomu?“

„„Ne,“ řekl Rhodan. „Ale dávejte pozor

na vruuny. Johnne, pojd'te s Kasomem sem. Chtěl bych, abyste byli při jednání.“

Pak Rhodan přistoupil k Poindexterovi a pomohl mu na nohy.

„Ochromení už ustupuje, pane,“ řekl mladý astronaut. Usmál se. „Jsem rád, že to ještě vyšlo. Chci říct, když...“

Rhodan mu úsměv oplatil.

„Čím je těžší navázat přátelství, tím pevnější pak bývá,“ řekl.

„Doufejme, že to v tomhle případě bude platit.“

Objevili se Marshall, Kasom a několik vědců. Skoarové

ustoupili ke stěně, ale po zbraních nesáhli.

„Vyšlete radiogram na KC-21 a řekněte majorovi Kuluovi, že se nám podařilo přesvědčit Skoary o našich přátelských úmyslech," přikázal Rhodan jednomu z mužů. „A řekněte jim, že začínáme jednat."

Pak se pokusil vysvětlit Skoarům funkci translátoru.

„Najednou jsou němí jako ryby," postěžoval si. „Ale nějak už je k řeči přiměji"

„Tři technici se vydali na můstek," oznámil John Marshall.

„Chtějí si to tam ještě jednou pořádně prohlédnout."

„Mají mé svolení," řekl Rhodan. „Nemyslím, že by to Skoarům vadilo. Nemůžeme tu už nic zničit."

Náhle jeden Skoar přistoupil blíž a začal hovořit.

„Výtečně!" usmál se Rhodan a zvedl translátor. „Konečně můžeme začít."

Kontakt byl tedy navázán. O šestnáct

minut později se však stalo něco, co na dobré vztahy mezi Skoary a Pozemšťany vrhlo nový stín.

Publius Kalego si posvítil na kontrolky. Šikovné páky a vypínače se mu líbily. Kalego obdivoval technickou zdatnost Skoarů. Žádné zbytečnosti, jaké kdy napáchali konstruktéři na pozemských lodích!

Kalegovi průvodci si prohlíželi druhou stranu velitelského můstku. Několik metrů od něj lezla po zemi skupinka vruunu. Kalego se na ně nenávistně podíval. Věděl, že to oni zpustošili loď. Přitom dřív patřili k lodnímu zařízení. Odstraňovali odpadky a starali se o čerstvý vzduch.

I na pozemských lodích by se pro ne našlo použití...

Publius Kalego se zastavil. To byl přece skvělý nápad! Později se o něm bude psát v učebnicích dějepisu.

Publius Kalego, muž, který na paluby pozemských lodí zavedl vruuny, a tím učinil první krok k symbióze mezi životem a technikou.

Symbióza techniky se životem byla Kalegovým velkým snem.

Ve volném Čase konstruoval přístroje, které reagovaly na nevědomé pohyby zvířat. Dokázal, že myš nevědomky řídila složitý stroj, protože ten stroj naprogramoval na všechny myší pohyby.

Kalego se rozhodl, že si o vruunech promluví s Rhodanem. Nejdřív si ale chtěl ještě prohlédnout nějaké stroje. Jednání se Skoary ho nezajímalo.

Po chvíli narazil na přístroj, který byl ještě v docela dobrém stavu. Domníval se, že má před sebou malý generátor. Na přední stěně měl velkou kovovou desku, na níž byl načmáraný záhadný symbol. Kalego už podobné znaky několikrát viděl a předpokládal, že se jedná o písmena. Snažil se najít místo, kde se přístroj otevírá, ale nic takového nikde neviděl. Teprve když se narovnal a zaklel, všiml si, že se k němu připojili jeho přátelé.

„Podívejte se na to! Vruunové na něj nejspíš zapomněli. Vypadá jako nový.“

„Radši bychom od něj měli dát ruce pryč,“ mínil první technik.

„Proč?“ podivil se Kalego.

„Nevíme, k čemu ten přístroj sloužil,“ řekl druhý.

„Vždyť tu nikde není energie,“ odpověděl Kalego pohrdavě.

„Navrhují, abychom ho vymontovali a vzali s sebou na CRESTIV. Tam ho můžeme prozkoumat. Jen jsem zatím nezjistil, jak ho odpoutat od stěny.“

Znovu se sklonil k přístroji.

„Pomozte mi!“ zvolal netrpělivě. „Už se hýbe. Když všichni zabereme, můžeme ho uvolnit.“

Společně generátor uchopili a tahali. Kalegovi vystoupily na krku žíly.

„Drží zatraceně pevně,“ zabručel muž po jeho levici. „Raději se tu ještě porozhlédneme. Je tu plno zajímavějších věcí.“

Kalego mlčky zíral, jak jdou jeho kolegové pryč. Potlačil zaklení a rozhlédl se kolem. Hned za ním visela ze stropu změt' kabelů, které vytrhli vruunové. Kalego je popadl a táhl až ke

generátoru. Snadno se mu podařilo obtočit kabel několikrát kolem přístroje.

Ustoupil několik kroků a pevně kabel uchopil do obou rukou. Když pořádně zataáhne, mohlo by se mu podařit odtrhnout přístroj od zdi.

Generátor zaskřípěl, oddělil se od stěny a s mohutným nárazem dopadl na zem. Kalegem to mrštilo podlahu, ale vůbec mu to nevadilo. Když však vstával, vyšlehl náhle z generátoru .mocný plamen.

Vzápětí následovala exploze, jež usmrtila tři muže na můstku a roztrhla zád' lodi.

V důsledku exploze začala celá skupina lodí pomalu rotovat. Čaj Kulu, který všechno pozoroval na obrazovce, na okamžik jako by ochrnul. Viděl, jak se člun cizinců zmítá sem a tam jako stéblo ve větru, až se nakonec opět uklidnil. Jeden z balonů vsak při nárazu do lodního pláště praskl. Čaj Kulu se přinutil potlačit emoce a začal jednat.

„Sparksi, zavolejte válcovou loď a pokuste se navázat spojení s Rhodanem!“ přikázal radistovi. „Kromě toho potřebuji spojení s vlajkovou lodí. Ten výbuch pravděpodobně viděli i na CRESTU IV. Musím mluvit s Atlanem.“

Pohlédl stranou.

Poručík Mark Berliter seděl otřeseně ve svém křesle.

„Exploze,“ zašeptal. „Exploze zničila půl lodi.“

„Musela vybuchnout ta směs vodíku a kyslíku,“ odvětil Čaj Kulu. „Je spíš zázrak, že druhá půlka lodi zůstala ušetřena.“

Znovu se obrátil k radistovi.

„Zatraceně, Sparksi!“ řekl tvrdě. „Co je s těmi spojeními?“

„Z válcové lodi nemám žádnou odpověď. Ale spojení s CRESTEMIV funguje.“

Jako na potvrzení těchto slov se na obrazovce objevila Atlanova tvář.

„Co se to u vás děje, majore?“ tázal se. „Nejdřív jsem si myslel, že vybuchla KC-21, ale hned nato jsme zjistili, že

exploze proběhla ve skupině válcových lodí."

Čaj Kulu mlčel. Atlana zřejmě ještě nenapadlo, že vybuchla právě ona loď, kde se spolu s devatenácti muži zdržoval Pery Rhodan.

„Tak co je, majore? Ztratil jste řeč?"

„Ne, pane," řekl major Kulu. „K explozi došlo na palubě lodi, na jejíž palubě..."

„Jak velký je rozsah škod?" přerušil ho Arkonidan.

„Ze zádi toho moc nezbylo, pane."

„Podle zpráv komanda se v zádi nacházel velitelský můstek. U všech planet, majore, to může znamenat, že nikdo z nich už nežije!"

„Pokoušíme se navázat spojení, pane," řekl major Kulu.

„Tím neztrácejte Čas. Leťte k vraku a hledejte je!" nařídil mu Arkonidan.

„Pane!" vykřikl náhle radista. „Mám kontakt s válcovou lodí!"

Atlan, který ho slyšel, ihned změnil rozkaz.

„Vyčkejte tedy!" prohlásil. „Jednejte teprve tehdy, až bude znám obsah radiogramu."

„Ano, pane," odpověděl Kulu. „Zůstaneme ve spojení. Tak tedy do toho, Sparks!"

Roscoe Poindexter překonal nejhorší bolesti a pozorně sledoval jednání mezi Perrym Rhodanem a cizinci.

Jyll Ahnt Aymar byl očividně vůdcem posádky létající klády. A nejen to, zřejmě zaujímal vůdčí místo i mezi 380 zbylými Skoary. Jednání mezi ním a Rhodanem ještě trochu vázlo, neboť translátor zatím překládal pouze jména a čísla.

Pozemšťané věděli, že cizinci si říkají Skoarové, že jejich vrchní velitel, vzdálený 20 000 světelných let, se jmenuje Skoarto, a že Jyll Ahnt Aymar je potomkem Bralla Vaynta Úllkjaha.

Přece jen to však byl začátek. Poindexter doufal, že se v průběhu příští hodiny podaří Rhodanovi přimět Skoary, aby jim ukázali své astronomické podklady. V té chvíli došlo k

explozi.

Celá loď se vzepjala. Lidé křičeli. Poindexterovi se zdálo, že se na něj valí stěna. Když pochopil, že ho na ni vrhá tlaková vlna, stačil ještě natáhnout paže. Náraz mu vyrazil vzduch z plic. Se sténáním klesl k zemi.

Explodoval plyn v lodi! pomyslel si a vzápětí se opravil: V části loď. Kdyby se nebezpečná směs vznítila i v blízkosti výpusti, už by nebyl naživu. K výbuchu tudíž muselo dojít v zádi. Pravděpodobně ho způsobil někdo z techniků na můstku.

Poindexter se narovnal. U dveří stáli tři Skoarové a zbraněmi mířili na ležící Pozemšťany. Mladý muž pochopil, že je viní z exploze. Skoarové chápali výbuch jako akt nepřátelství.

jeho oči vyhledaly Perryho Rhodana. První administrátor ležel v blízkosti dveří. Zdálo se, že je v bezvědomí. Translátor se válel vedle něj, kabely záznamníku myšlenek byly vytržené. Poindexterův pohled klouzal dál. Objevil Melbara Kasoma. Eitrusan. už byl na kolenou a chystal se vstát. Vtom jeden ze Skoarů stiskl spoušť Šokové zbraně a specialista USO klesl zpátky na zem. Muži, kteří ten útok viděli, se před Skoary stáhli až ke stěně.

K lovcům vruunů se nyní připojili dva jejich druhové. Předtím ztratili půdu pod nohama stejně jako Pozemšťané. Proti šokovým zbraním byli členové komanda se svými paralyzátory bezmocní. „Nehýbejte se!“ chraplavý hlas, který

jako by přicházel z velké dálky, patřil Johnu Marshallovi. Poindexter telepata objevil na druhé straně místnosti. Zřejmě nebyl zraněný.

„Zdá se, že zád lodi explodovala,“ pokračoval Marshall.

„Muži, co tam byli, už jistě nejsou naživu. Musíme být opatrní. Skoarové si myslí, že jsme za ten incident odpovědní. Vystřelili na Kasoma. Bylo to varování.“

„Co máme dělat, pane?“ tázal se Poindexter.

„Vyčkat,“ odpověděl Marshall. „Až budou Skoarové opět schopni klidně uvažovat, pravděpodobně rychle přijdou na to,

že exploze byla nešťastná náhoda. Musí si uvědomit, že jsme v jejím důsledku ztratili tři muže a že jsme byli ohroženi stejně jako oni."

Jeho slova byla pro Poindextera jen chabou útěchou, protože nikdo nemohl vědět, kdy Skoarové přijdou k rozumu. Čtyři z nich se právě blížili k ležícímu Rhodanovi, zatímco pátý držel muže z výsadkového komanda v šachu Šokovou zhraní. Lovci vruunů zvedli Prvního administrátora ze země a odnesli ho ven. „Co to má znamenat?" zeptal se jeden vědec zmateně.

„Copak to nechápete?" odvětil Poiar. „Pochopili, že je naším vůdcem. Táhnou ho pryč. Nejspíš na palubu toho jejich směšného člunu."

„Nejspíš máte pravdu," souhlasil Marshall. „A my jim v tom nyní nemůžeme zabránit."

Zabzučela Poindexterova náramková vysílačka.

„Volá nás KC-21!" oznámil ostatním. „Buďte opatrný!" zvolal Marshall. „Nevíme, jak Skoarové zareagují, když budeme používat naši výstroj."

„Risknu to, pane," řekl Poindexter. Cítil, jak ho zaplavuje neobvyklá rozhodnost. Pravděpodobně ji vyvolala nespravedlivá rekce Skoarů.

„Oznamte tedy Čaji Kuluovi, k čemu tady došlo," prohlásil Marshall. „Vysvětlete mu, že Rhodana je patrně odnášen na palubu skoarského člunu."

Poindexter se pustil do práce a hlídkující Skoar ho nechal být. Teprve když se vrátili ostatní, dal mu jasným pohybem na srozuměnou, zeje načase přestat. V té době už však na KC-21 radiogram přijali a potvrdili.

Jeden z lovců vruunů se přiblížil k Johnu Marshallovi. Mávnutím zbraně mu naznačil, že má opustit místnost.

„Zjevně jsem teď na řadě já," konstatoval Marshall lakonicky. „Protože jsem ještě při vědomí, budu vám moci za okamžik sdělit, kam mě dopravili."

Mutanta odvedli dva Skoarové. Poindexter byl rád, že cizinci

nezačali po explozi bezhlavě střílet. Opět to dokazovalo, že Skoarové nejsou žádné krvelačné bestie. Pouze chránili vlastní bezpečnost. Litoval, že přátelství mezi nimi a Pozemšťany bylo u koce dřív, než pořádně začalo. Náhle se mu ve sluchátkách ozval Marshallův hlas.

„Odvedli mě do výpusti," oznamoval jim. „Leží tu i Perry Rhodan. Pravděpodobně sem chtějí dopravit ještě jednoho nebo dva z nás, než nás najednou přemístí do člunu."

Poindexter doufal, že volba nepadne na něj. Báł se, že se člun poháněný balony zřítí. V duchu si představoval, co všechno by se takovému plavidlu mohlo stát. Oba Skoarové, kteří odvedli Marshalla, se vrátili a spolu s dalšími dvěma druhy se teď vydali k Melbaru Kasomovi. „Pane Marshalle!" zvolal Poindexter vzrušeně. „Teď berou Kasoma!"

„Tak?" Zdálo se, že to mutanta pobavilo. „Rád bych věděl, jak ho chtějí dostat do člunu!"

„Teď už bude jejich člun přeplněný," ozval se další z mužů. „Můžeme si oddechnout. Nemyslím, že nás Skoarové zabijí, než opustí loď. Spíš nás tu nechají a budou počítat s tím, že nás sežerou vruunové."

„KC-21 pro vás přiletí," uklidňoval je Marshall. „Korveta zastaví i kládu a osvobodí nás."

Poindexter si tím nebyl tak jistý. V Rhodanovi, Marshallovi a Kasomovi měli Skoarové tři velice cenná rukojmí. Dozvili se Atlan, kdo je na palubě, nikdy nedá Čaji Kuluovi svolení k útoku.

Poslední Skoar se se zdviženou zbraní stáhl ke dveřím a zavřel je za sebou. Poindexter chtěl nahlédnout do chodby, ale starší vědec ho zastavil. „Ne tak rychle, mladý muži," řekl. „Nás přítel nejspíš čeká tam venku jen na to, že budeme neopatrní. Musíme jim dát příležitost zmizet. A pak už jen počkáme na KC-21."

Poindexterovi se zajiskřilo v očích.

„Musíme něco podniknout!" zvolal.

„A co navrhuje?" vysmíval se mu vědec. „V téhle chvíli nemáme proti Skoarům šanci."

Roscoe Poindexter musel uznat, že vědec měl pravdu. Nemohli zabránit odvezení Rhodana, Kasoma a Marshalla. Nezbyvalo jim skutečně nic jiného, než čekat na korvetu. Být vyšachován tímhle způsobem se mu zdálo nesnesitelné.

Jyll Ahnt Aymar si zamyšlené prohlížel obrovského cizince, druzí dva zajatci již byli na palubě Člunu, s tímto kolosem však měli Skoarové nečekané potíže.

„Nenecháme ho radši tady?" ozval se Vran Kaytar Am.

„Tenhle obr je důležitý," opáčil Jyll Ahnt Aymar. „Musíme ho v každém případě vzít s sebou."

Zamával na ostatní, kteří se zdržovali ve člunu. Za chvíli už se všichni Skoarové shromáždili ve výpusti. Obklopili Melbara Kasoma a diskutovali o tom, jak ho co nejlépe dostat do malé lodi.

„Musíme to ještě zkusit," vyzval je Jyll. „Tentokrát nohama napřed. Pak mu je zkusíme ohnout, aby se vesel do hlavní místnosti."

„Je moc tlustý," namítl Sgran Taylas Bran. „Mohli bychom ho uvázat k plavidlu."

„To by nepřežil," odmítl Jyll jeho návrh. „Jeho zásoby kyslíku nevystačí na celý let."

Vzdychl si, protože ostatní nechápali cizincův význam a nutnost vzít ho s sebou. Jyll si přál, aby měl pár chytřejších průvodců. Ovšem když se vydával na cestu, s komplikacemi nepočítal, a tihle Skoarové byli na lovce vruunů inteligentní až dost.

Jyll znovu ukázal na Kasoma.

„Takdo toho!" přikázal. „Popadněte ho. Já jdu do výpusti člunu a budu vám ukazovat."

Dva Skoarové uchopili Kasoma za ramena, dva další za nohy. Jyll uvažoval, zda by vše bylo jednodušší, kdyby cizinec neměl přilbu a ochranný skafandr. Proč se vůbec lišil od devatenácti

ostatních bytostí, které našli na palubě? Byl snad v jiném stadiu vývoje?

Už kvůli odpovědím na tyto otázky chtěl vzít obra s sebou.

„Pomalu!“ volal.

Zajatecovy nohy se ocitly ve výpusti.

„Stop!“ vykřikl Jyll. „Musíte ho dovnitř šoupnou našikmo, není tu dost místa, abychom ho otočili.“

Skoarové poslechli. Podařilo se jim nacpat zajatce do výpusti až po krk. Dál už to nešlo.

„Výpusť se nedá zavřít!“ volal Vran, nejchytřejší z Jyllových průvodců.

„Jistěže ne!“ odvětil Jyll rychle. „Musíme ho točit.“

„Otočit?“ opakoval Vran. „Jak ho máme otočit?“

Jyll nechtěl přiznat, že to sám neví. Musí to prostě zkusit. Tahali Kasoma sem a tam, když si Jyll všiml, že je třetí zajatec, který nebyl v bezvědomí, pozorně sleduje. Jyll měl pocit, že se jim směje. „Otočit!“ zařval.

Po dalších deseti minutách se jim konečně podařilo převalit Ertrusana na bok. „Teď by to mělo jít,“ rozhodl Jyll. „Začněte strkat.“

Odpor obrovského těla náhle povolil a Jyll se zapotácel. Cizinec narazil koleny do postranní stěny a zůstal vězet za ramena. „To stačí,“ řekl Jyll zvýšeným hlasem. „Ale nemůžeme zavřít vnitřní přepážku,“ protestoval Vran.

„To vidím,“ rozčilil se Jyll. „Musí nám prostě stačit, že jde zavřít vnější. Kdybychom ho nacpali ještě hloub, už bychom ho taky nemuseli dostat ven.“ Vran to zvážil a mlčel. „Zavřete vnější přepážku!“ přikázal vůdce Skoarů. „Vyrážíme. Máme už jen dva balony, takže cesta bude trvat déle, než jsme zvyklí.“

Nemohl tušit, že je čeká relativně krátký let.

Posádka FORKEDTONGUE sledovala, jak cizinci nakládají Rhodana, Marshalla a Kasoma na palubu člunu. Potíže s Kasomem by za jiných okolností vyvolaly na palubě KC-21 záchvaty veselí, takhle však pouze svědčily o rozhodnutí

Skoarů odvést s sebou všechny důležité muže.

Čaj Kulu netrpělivě čekal, až bude moci naložit členy komanda, kteří zůstali na palubě válcové lodi, a vrátit se s korvetou na CRESTIV.

„Mají už jen dva balony," konstatoval Mark Berliter. „Bude jim trvat celé dny, než se dostanou k další skupině lodí."

Kulu věděl, že Atlan tak dlouho čekat nebude. Taková cesta by pro tři zajatce znamenala jistou smrt. Bylo tudíž třeba zasáhnout. Čaj Kulu se v duchu ptal, co má Arkonidan v plánu. Útok na létající kládu by rovněž mohl způsobit smrt Rhodana a jeho druhů. „Vyrazili!" zvolal Berliter. Šéf flotily sledoval, jak se malá loďka pomalu odpoutává od sedm set metrů dlouhého válce. Manévr trval nekonečně dlouho. Pak Skoarové prováděli celou řadu korektur kursu. Po hodině byli konečně čtyři kilometry od válce.

„Jde to ještě pomaleji, než jsem si myslel," prohlásil Čaj Kulu.

„Přesto teď poletíme pro Členy komanda."

„Ale to nás uvidí, pane!" namítl Berliter.

„To je teď jedno. Beztak vědí o přítomnosti cizí lodi. Možná, že právě proto vzali zajatce. Chtějí se chránit před útokem."

KC-21 zrychlila. Kulu ji schválně vedl těsně kolem létající klády. Malá demonstrace síly nemohla škodit. Skoarský Člun však pokračoval ve svém kursu. Jeho posádka se o korvetu nestarala. Zřejmě se se zajatci na palubě cítila jistá.

„Vůbec na nás nereagují," zamumlal Mark Berliter.

„To se změní," ujistil ho major Kulu. Berliter se zamyšleně poškrábal na bradě.

„Dokud mají Rhodana, Kasoma a Marshalla, jsme ve špatné situaci," mínil. „Co můžeme dělat? Skoarové mohou kdykoli zajatce zabít nebo týrat."

Čaj Kulu nedopověděl. Poručík měl pochopitelně pravdu, ale on sám nechtěl být pesimistou. Ozvala se CREST IV „Vezmu teď na palubu členy výsadkového komanda," oznámil Kulu Atlanovi. „Letěli jsme těsně kolem skoarského člunu. Vůbec se

však o nás nezajímali."

„Právě propočítáváme jejich kurs," řekl Atlan. „Rád bych věděl, kam mají namířeno."

„Při explozi přišli o jeden balon, pane. Cesta k další skupině jim tedy bude trvat podstatně déle."

„V tom případě jim trochu pomůžeme." Čaj Kulu nevěděl, co má Arkonidan na mysli, a nechtěl se ho ptát. Atlanovy úmysly se včas dozví.

„O skoarský člun už se nestarejte," dodal admirál. „Jakmile budete mít muže na palubě, vraťte se na CREST IV."

O několik okamžiků později zastavila korveta vedle vypusti válcové lodi. Na obrazovkách se objevilo čtrnáct postav, které letěly vstříc FORKED TONGUE. Kulu si dokázal představit, jak jsou muži rádi, že jsou konečně v bezpečí. Zčásti, zničený vrak se podobal časované pumě, která mohla každou chvíli vybuchnout.

Za patnáct minut přišlo z hangáru korvety hlášení, že všichni muži jsou na palubě.

Čaj Kulu zrychlil. Tentokrát byla jeho cílem CREST IV.

Na obrazovce na velitelském můstku CRESTU IV se objevily obrysy tří válcových lodí, navzájem podélně spojených.

„Tohle je cíl skoarského člunu," řekl Atlan. „Podle našich výpočtů by Skoarové za normálních okolností potřebovali šedesát až sedmdesát hodin, aby se tam dostali. Zajatci by za tu dobu s největší pravděpodobností zemřeli."

„Stačí, když mě tam necháš skočit, a já odtamtud Perryho dostanu," nabídl se Gucky. „Ras mi pomůže."

„Úspěch takové akce je více než pochybný," opáčil Arkonidan.

„Uvnitř člunu zřejmě nezbylo žádné místo. Lovci vruunů by tě omráčilo dřív, než bys Perryho osvobodil."

„V žádném případě nesmíme připustit, aby zajatci zůstali na palubě skoarského člunu Šedesát nebo víc hodin," vmísil se do debaty Roi Danton.

Atlan na něj s porozuměním pohlédl. Mladý muž si dělal

starosti o otce.

„Mám v úmyslu podstatně zvýšit rychlost jejich plavidla," prohlásil. „Tím nepomůžu jen nám, ale i Skoarům, kteří podporu jistě přivítají."

Roi Danton nedůvěřivě sraštil čelo.

„Co chcete podniknout?"

„Zachytíme člun do vlečného paprsku a v krátké době ho dopravíme k cíli," vysvětloval Arkonidan.

„S tím je však spojeno výrazné riziko," upozornil Polair, „Na palubě válcové lodi jsme poznali, jak jsou Skoarové nevypočitatelní."

Atlan rozpřáhl paže.

„Rád si vyslechnu vaše návrhy, pánové," řekl výsměšně.

„Koneckonců máme spoustu času, abychom připravili záchranu Perryho Rhodana."

„Ne!" odvětil Roi Danton tvrdě. „Nemáme čas. A vy máte pravdu, když chcete podstoupit riziko. Každá inteligentní bytost, která opustí povrch své planety, aby putovala vesmírem, musí být připravená riskovat."

„Kdysi existoval národ, který se chtěl takovým rizikům vyhnout," poznamenal Atlan. „Dnes nemá vůbec žádný vliv, ačkoli dlouhou dobu vládl obrovskému impériu."

Muži na můstku pochopili, že Atlan hovoří o Arkonidanech, a že Pozemšťany varuje, aby se nevzdávali své největší zbraně: odvahy riskovat.

„Vydám příslušné rozkazy, pane," ozval se pod chvilí ticha plukovník Merlin Akran. „Vezmeme Člun do vleku."

Za dvě hodiny se CREST IV se svým miniaturním průvodcem přiblížila ke skupince tří lodí. Člun byl propuštěn z vlečného paprsku a pomaličku mířil k válcům.

10.

Když se Perry Rhodan probral, zaplavil ho pocit nesmírné stísněnosti a jakmile otevřel oči, zjistil, že vězí mezi několika

podivně vyhlížejícími přístroji a dvěma Skoary. Vzpomínky se mu vrátily. Válková loď musela vybuchnout. Buď se nachází v jejích troskách nebo ho Skoarové odnesli do člunu. Zdvihl hlavu. Ano, je ve člunu. Ke svému překvapení spatřil několik metrů od sebe Johna Marshalla. Ještě dál byl v přítmi Kasom.

Rhodan se zneklidněně ptal sám sebe, zda jsou ostatní mrtví. Nechtěl věřit, že by operace skončila tak nešťastně. Některý z techniků na můstku musel způsobit katastrofu.

„Cítím, že jste zase při vědomí, pane,“ tiše se ozval Marshall.

„Co se stalo? Kde jsou ostatní?“

„Kasom je tady,“ odvětil mutant. „Všichni ostatní, až na tři techniky, jsou v bezpečí. Loď explodovala a Skoarové nás zajali.“

„Zajali?“ opakoval Rhodan. „Rozumím.“

„Odnegli nás do člunu,“ vyprávěl dál Marshall. „Nejspíš by jim trvalo několik dní, než by dorazili k čni, ale CREST IV jim pomohla vlečným paprskem. Jsme na cestě dvě hodiny a každou chvíli přistaneme.“

Rhodan se pokusil vstát, ale Skoarové mu v tom zabránili.

„Kde přistaneme?“ zeptal se tedy.

„Jestli se vám podaří otočit hlavu, uvidíte to sám.“

Rhodan opatrně pohnul hlavou. Bolelo ho celé tělo, Při dýchání ho píchalo v hrudi.

„Jste zraněný, pane?“ staral se Marshall.

„Doufám, že ne,“ řekl Rhodan. Pootočil hlavu a spatřil plášť válce.

„Patří ke skupině tří lodí,“ informoval ho Marshall. „Myslím, že Skoarové tam mají hlavní stan. Pravděpodobně se brzy setkáme s posledními členy této zapomenuté flotily.“

„Pokud nás předtím nezabijí,“ zasýčkoval Rhodan. „Co je to vůbec s Kasomem? Proč nemluví?“

„Skoarové ho zasáhli Šokovou zbraní. Slabší Člověk než je on by pravděpodobně utrpěl následky na celý Život. Ertrusan se ale rychle vzpamatuje, jakmile bude zase při vědomí.“

„Doufejme," zamumlal Perry Rhodan.

„CREST IV je jen deset kilometrů odsud," chtěl ho potěšit Marshall.

„V této chvíli je nám to málo platné. Atlan nemůže zasáhnout, protože by nás ohrozil."

Skoarové přistáli a jako prvního začali z člunu vytahovat Kasoma. Po deseti minutách se vrátili pro Rhodana a Marshalla. Prvnímu administrátorovi se mezitím konečně podařilo vstát. Až na bodavou bolest v hrudi se cítil dobře.

Skoarové naznačili oběma Pozemšťanům aby se odebrali do výpusti. Rhodan beze slova poslechl. Letěl s Marshallem a svými vězniteli k válcové lodi, a když se ohlédl, spatřil

CREST IV.

Už při vstupu do lodi si všiml, že zde rozpad ještě nepokročil tak jako na lodi, na niž vstoupil s výsadečným komandem. Přesto i tady mohl rozeznat stopy ničivé činnosti vruunů.

V chodbě se shromáždila spousta Skoarů. Rozdělili se a Rhodan spatřil, jak k němu míří postava ve skafandru. Skoar si sundal přilbu. Mnohem důležitější však bylo, že nesl záznamník myšlenek a translátor.

„Naše přístroje!" ozval se Marshall. „Museli je vzít s sebou."

Rhodanovi se ulevilo. Zapomněl na své bolesti. Když cizí astronauti přístroje zachránili, znamenalo to, že si přejí znovu jednat. Možná pomohl i zásah CRESTU IV.

„Budete si muset sundat přilbu, pane," řekl Marshall. „Čekají od vás vysvětlení."

Rhodan si připevnil na spánky kabely. Chtěl Skoarům dokázat, že událost na palubě válcové lodi byla tragická nehoda. A chtěl je vyzvat ke spolupráci.

Pevně doufal, že tentokrát už konečně proběhne vše tak, jak si představoval.

11.

Cekání znamenalo muka. Uběhla už hodina a dvanáct minut od

chvíle, kdy létající kláda dorazila k hlavnímu skoarskému stanu. A od tří zajatců stále ještě nepřišla žádná zpráva. Na radiogramy neodpovídali. Arkonidan se rozhodl, že pokud se neozvou do patnácti minut, pošle za nimi Guckyho a Čubaje.

Atlan cítil, že k němu někdo přistoupil. „Nic se tam neděje," řekl Roi Danton. „Jak dlouho budeme ještě čekat?" „Několik minut," opáčil Arkonidan. „Nemám dobrý pocit, když jsme blízko válcových lodí," přiznal Danton. „I když znám Skoary jen ze zpráv, jsou mi nepříjemní. Jakmile zajatce osvobodíme, měli bychom se stáhnout."

„Tahle loď není FRANCIS DRAKE," poznamenal Atlan.

„Chcete tím říct, že na palubě CRESTU IV nemám žádný vliv na rozhodování?" tázal se Roi ostře. „Tak nějak," souhlasil Arkonidan. Uvažoval, proč vlastně Dantona dráždí. Nejspíš jen hledal ventil pro své vlastní napětí. Ale vtom...

„Tady Rhodan," ozvalo se náhle z vysílačky. „Volám CREST IV. Slyšíte mě?"

Spojení nebylo příliš dobré, hlas se občas úplně ztrácel.

„Nerozumím ti moc dobře, Perry," odpověděl Atlan rychle.

„Snad je to u tebe lepší."

„Ne. Používám přístroj Skoarů. Myslím, že dlouho nevydrží. Tady na palubě je všechno v pořádku. Se Skoary jsme se dohodli. Můžeš s CRESTEM IV přiletět."

„A kdo mi řekne, že to není past?" „Já. Kdyby tvá domněnka byla pravdivá, jistě bych našel možnost, jak tě varovat. Pošli sem pár techniků, aby Skoarům pomohli prohlédnout tyhle tři lodě." Atlanovi na Čele naskočila kolmá vráska/

„Proč?"

„Chtěl jsem jednu z nich dát do pořádku tak, aby v ní urazili dvacet tisíc světlených let.

Ta vzdálenost je dělí od jejich vrchního velitele, Skoarta."

>

„Co ty si o tom všem myslíš?" chtěl

vědět Atlan.

Z vysílačky se ozval nezřetelný smích.

„Nemyslím, že tyhle lodi ještě někdy poletí!" řekl Rhodan.

„Proto jsem Skoarům nabídl, že je tam vezmeme

CRESTEM IV."

Do Atlanovy úlevy se přimíchal vztek. To bylo Rhodanovi podobné, zvát si na loď úplné cizince! „Neslyším tě!" volal Rhodan.

„Taky jsem nic neřekl. Přemýšlím. Nelíbí se mi to.

Proč bychom jim měli dělat přepravní společnost?"

„Přijď na palubu!"¹ vyzval ho Rhodan. „Dozvíš se podrobnosti."

Ve vysílačce to zapraskalo a zmlkla. Spojení bylo přerušeno.

Arkonidan vstal a pohlédl na Roie Dantona. „Nu?" tázal se Roi.

Atlan pokrčil rameny. Přál si, aby si už konečně zvykl na

Rhodanova nečekaná rozhodnutí. CREST IV jako transportér

pro Skoary! Byla spousta důvodů, které mluvily proti.

„Pochyby?" zeptal se Danton. Deset tisíc let starý Arkonidan se

bezmocně zasmál.

„Před časem jsem chválil odvahu Pozemšťanů riskovat,"

připomněl Rhodanovu synovi. „Jak vám mám vysvětlit, že to

bylo poněkud unáhlené?"

William Voltz KONTAKTY S NEZNÁMEM

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 337, ISSN 121279900

Z německého originálu Kontakte mit Unbekannt, vydaného

nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971,

přeložila Michaela Škultéty. Vydal jako svou čtyřtisící stou

dvacátou devátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I. Vytiskla Česká typografie, a. s., Dolnoměcholupská 999, Praha 10, Hostivař. Vydání první. Tematická skupina 13/34.